

1

ปลายมกราคม 2550

“หนาว ลมแรงจังเลย”

“เมื่อไหร่จะขึ้นเสียดีนะ”

“ใจเย็นๆ ซิ แหม! จะให้ขึ้นอย่างลั้งได้อย่างไร”

งานมัคคุเทศก์ประจำสายน้ำใสรีสอร์ทตถึงสี่ปีทำให้มาลิได้ยืน
ถ้อยความซ้ๆ ซากๆ จะว่าน่าเบื่อหนักก็ไม่ใช่ เพราะพวกเขาเหล่านี้
ต่างเสียเงิน เสียเวลาตื่นตื่นผ่านภูเขา ผ่านถนนสูงเสียดฟ้ามีโค้งซ้ายขวา
ถึง 1,219 โค้งก็เพื่อความสนุกจากธรรมชาติอันหาไม่ได้จากสังคมเมือง

เสียงผู้คนมากหน้าหลายตามาจากหลายที่ยังพูดคุ้ยหยอกเย้ากัน
มากเรื่อง กลั้วด้วยเสียงหัวเราะ จนยอดดอยหัวหมดที่เคยเปลี่ยวเหงา
ตลอดวันและเหน็บหนาวตลอดคืนมีชีวิตชีวาขึ้นมา

“เฮ้! พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว”

ในช่วงเวลานั้น เสียงกลองถ่ายรูปดังรัวรายรอบ ผู้คนวิ่งผลัด
เปลี่ยนสลับกันเป็นนางแบบนายแบบ ประหนึ่งว่าถ้าไม่มีรูปตนเองกับ
พระอาทิตย์ที่กำลังโชนแสงเหนือเหลี่ยมเขาสลับซับซ้อนด้านทิศ
ตะวันออก ก็จะไม่มีความมุ่งมั่นอดทนในการเดินทางมา
ที่นี่ และรอคอยช่วงเสี้ยวเวลาที่ในบรรยากาศมืดสลัวและเหน็บหนาว

ช่วงเวลาที่เริ่มต้นของพระอาทิตย์ดวงกลมสีแดงอมส้ม มั่นใจว่า
ชีวิตจะสว่างและอบอุ่น

มาสินึกถึงชีวิตตัวเองขึ้นมาทันที

ชีวิตที่ผ่านมาและกำลังจะเป็นไปคล้ายคำคืนที่เห็บหนาว ใครละ
จะเป็นพระอาทิตย์โชนแสงในยามเช้าส่องหนทางให้แก่เธอ

“น้องๆ มากดชัตเตอร์ให้พวกพี่หน่อย”

เมื่อได้ยินเสียงขอร้องของลูกทัวร์ หญิงสาวผมหน้าม้า ด้านหลัง
ยาวเคลือบน้ำในชุดกางเกงยีนส์สีซีด มีเสื้อเชิ้ตแขนยาวลายพรางของกรม
ป่าไม้สวมทับเสื้อยืดสีดำคอกว้าง เจ้าหล่อนใช้มือข้างซ้ายจับผ้าพันคอ
สีชมพูสดให้เข้าที่แล้วคลี่ยิ้มกว้าง ปรับสีหน้าให้เป็นสดชื่นเต็มใจพร้อม
ให้บริการ

“อ้า ดีแล้ว ยิ้มค่ะ”

มาสิมองที่มอริเตอร์กล้องดิจิทัล พบรอยยิ้มที่เห็นพื้นเรียงเป็น
ระเบียบของหนุ่มหน้าขาวไว้ผมรองทรงสุภาพ เธออดละสายตามอง
เจ้าของพื้นขาว ผิวหน้าสะอาดและดวงตาเข้มด้วยขนตาดำเป็นแพ้นั้น
ไม่ได้...คนบางคนมีเสน่ห์โดยที่ยังไม่ได้ขยับทำอะไรเลย

“ขออีกทีนะน้อง”

มาสิพยายามนึกถึงกระดาษแฟกซ์รายชื่อจากคุณวรรณณาเพื่อ
ทำประกันระหว่างการเดินทาง ใครเป็นใครกันบ้าง

เท่าที่นึกออกก็มี อานนท์ จริญญา อรชума วรรณณา สมศักดิ์
สุชิน แล้วใครอีกนะ เอกชัย และเขาคนนั้น...คือผู้ชายชื่อแปลก
กลยุทธ

“ไอ้ทะเลิ่ง ต้องบอกว่ากดชัตเตอร์ให้พี่อีกสักรูป”

ไม่พูดเปล่า สุชินหนุ่มวัยทำงานร่างสูงหน้าตาไทยแท้ ถือโอกาส
ใช้ฝ่ามือปิดหมวกใหม่พรมสีขาวยุคหลุมกันหนาวอยู่ของสมศักดิ์ หนุ่ม

หน้าจิ้งร่างสันหัดเป็นเชิงหยอกล้อ มาลีไม่คิดถือสา การถูกลูกท้าวหนุ่มๆ
แพะโลมนั่นหล่อนซาชิน ผู้ชายถ้าไม่หมั่นชายขนมจับก็คงไม่ใช่ผู้ชาย
เต็มตัว

“อีกที เฮ้ย อีกรูปนะคะ”

ทำนองสองแง่สองง่ามมันต้องมีบ้างเพื่อสร้างความเสอาให้มี
ไบหน้ากั้วด้วยรอยยิ้ม การท่องเที่ยวเพียงอย่างมาสามวันสองคืน
และอย่างน้อยสองวันหนึ่งคืนในอำเภอู๋มผางนี้ เธอมีหน้าที่สร้าง
ความสุข ความสะดวก และความปลอดภัย

“หนึ่ง สอง สาม ยิ้ม ซีตสสสส”

นอกจากรอยยิ้มสยามของคนอื่นๆ แล้ว ดวงตาคู่นั้นของเขา
ที่มองมายังโพกัศของกลองนั้น แม้ไม่ได้กล่าววาจาใดๆ แต่มันกลับ
ทำให้จิตใจของสาวน้อยวัยสิบเก้าที่อยู่หลังเลนส์สั่นไหว ภาษาดวงตา
มีมากกว่าหมีนคำอธิบาย และเมื่อปล่อยให้ใจอธิบายแล้ว บางทีอาจจะ
มีการคิดเลยเถิด

เมื่อพระอาทิตย์โผล่พ้นจากทิวเขาทางทิศตะวันออกสาดแสงจ้า

ผู้คนที่เบียดเสียดกันบนยอดดอยแคบๆ ซึ่งสูงกว่าระดับน้ำทะเลเพียง
971 เมตร ต่างทยอยเดินลงไปยังพาหนะที่ใช้เดินทางมายังสถานที่แห่งนี้
แล้วภาพเล็กๆ ที่ทำให้จิตใจมาลีสั่นไหวแทบทุกครั้งก็จะเกิดขึ้น

เธอพอใจเหลือเกินที่ได้ยืนมองการจับจูงเกาะเกี่ยวกันเดินลงจาก
เนินสูงด้วยท่าที่ห่วยเหวเอาใจใส่ของคู่หนุ่มสาว เคยปรารถนาว่าสักวัน
ก้าว่างของเธอบนทางขรุขระนั้น จะมีใครสักคนช่วยประคับประคอง
ให้เธอก้าวเดินไปด้วยความอ่อนใจขึ้นมาบ้าง

กรู๊ปของเธอในวันนี้ซื้อตั๋วผ่านทางโทรศัพท์ โดยได้ข้อมูลจาก
อินเทอร์เน็ตที่เพื่อนันต์กับกลุ่มเพื่อนร่วมสถาบันทำขึ้นมา

กรู๊ปเล็กๆ เพียงแปดคนมีขอห้องส่วนตัวสองคู่ ส่วนอีกสี่คนนั้น เป็นหญิงหนึ่งชายสาม เมื่อทั้งหมดขอนอนห้องเดียวกันก็แสดงว่าทุกคน ต่างเป็นโสด แม้แต่เจ้าของดวงตาภายใต้คิ้วเข้มคนนั้น

“คนแน่นแบบนี้ทุกวันไหม”

เพื่อนของเขาเจ็ดคนเดินลงจากยอดดอยไปแล้ว แต่กลยุทธ์ยังคง อ้อยอิงส่งมือขวามือขมพุดูสะอาดให้เธอจับ มาลัยยิ้มให้ อวยากปฏิเสธ ตามแบบผู้หญิงที่ควรถนอมเนื้อถนอมตัว ทว่าการตอบรับน้ำใจเป็นการ แสดงความสัมพันธ์อันอบอุ่นระหว่างลูกค้าและผู้ให้บริการ

“ที่นี่จะมีคนก็เฉพาะเสาร์อาทิตย์เท่านั้นแหละค่ะ วันธรรมดา จะมีคนหลงมาน้อยมาก”

“อย่างพวกผมนี่ถือว่าหลงมาหรือเปล่า” คนพุดไม่แค่พูดและเดิน มองไปข้างหน้า แต่สายตาของเขายังระเี่ยวยู่ที่วงหน้ารีวยได้รูปในกรอบ ผมน้ำมัสีดำตรงของมาลี

“อย่างพวกคุณถือว่าตั้งใจมา และตั้งใจให้ทางรีสอร์ทได้รับใช้ ด้วยค่ะ”

“ครับ คงเป็นลิขิตให้ได้มาเจอกับน้อง รู้ไหม คุณวรรณเขา เข้าเว็บมากมายที่ โทร. ไปถามราคา ต่อรองแล้วต่อรองอีก จนกระทั่งมาสะดุดที่ห้องนี้แหละ”

“ทางเราคุยกันง่ายๆ ค่ะ ธุรกิจครอบครัว ถ้าพอได้ ไม่ตัดราคา พวกห้องมากไป จัดให้ได้เราก็จัด ได้กำไรน้อยก็ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย”

พุดกลางเดินเคียงคู่ ปรายตามองคู่สนทนาบ้าง

“เก่งนะ ชับรถเองได้ด้วย”

มาลีไม่รู้ว่าเป็นคำชม หรือแค่หาเรื่องชวนคุยเพื่อเปิดใจ

“เฮ้ย ไอ่ยุทธ ไอ่ยุทธมึงก็รู้นี่ว่ากูเจอน้องเขาก่อน”

สำนวนของสุชินบอกให้รู้เป็นนัยว่าพฤติกรรมของพวกเขาคือ

ต้องการ ‘ลี’ ประมาณว่าใครดีกว่าก็ได้

“กูเจอก่อน” คนชื่อสมศักดิ์หยอกกลับมาบ้าง

มาลียิ้มๆ และครุ่นคิดว่าถ้าเธอใจง่ายกับผู้ชายทุกคน วันข้างหน้าชีวิตจะเป็นอย่างไร

คิดเองก็สอนตัวเองไว้ว่า บางครั้งคนเหล่านี้ต้องการแค่รู้ลึกรู้จริงว่ามีใครสักคนติดบ่วงเสน่ห์ของตนแค่เพียงชั่วคราว ให้มีเรื่องไปกล่าวถึงในวงสังคมของตน และนายกลยุทธ์ วงศ์พระจันทร์คนนี้อาจจะเป็นแบบนั้นก็ได้ ไม่งั้นคงไม่หลุดประโยคนี้ออกมา “เจอก่อนแล้วไง”

มาลีอยากจะได้ใจกับถ้อยคำนั้น แต่มาคิดได้ว่าไปหน้าหล่อเหล่านี้ น่าจะเป็นอาวุธคร่ำหวัดใจผู้หญิงมาเซยชมเล่นๆ มากกว่าจริงจัง คิดได้ดังนั้น เพราะคุ้มครองป้องกันใจก็รีบกลับมาทำหน้าที่ เธอปฏิบัติงานอยู่ตรงนี้ได้พบได้คุยกับผู้ชายหน้าตาดีๆ ดุมีชาติตระกูลและการศึกษามากมาย เป็นธรรมดาของผู้หญิงที่พร้อมหัวไหล่ในรูปโฉมโนมพรธน ‘เปลือก’ ที่จะพาเธอล่องไปสู่สรรวสวรรค์ ดีแต่ที่เธอ ‘ตระหนัก’ ว่าตัวเองเป็นใคร และผู้คนที่ผ่านเข้ามา กับเวลาที่เดินผ่านไป แล้ว ทำให้เธอรู้ว่าแม่ซินเดอเรลลาคงเป็นแม่กะลาแก่นครวที่โชคดีเพียงคนเดียวและคนสุดท้ายของโลก

ไม่มีอะไรได้มาโดยไม่มีการลงทุน เธอมีแรงมีความสามารถ จึงได้งานชิ้นนี้ แม้มันไม่ใช่งานที่ยิ่งใหญ่ แต่ทั้งอุ่มผางไม่มีใครไม่รู้จัก ‘มาลี’ แห่งสายน้ำใสรีสอร์ท

เธอขบรถเป็น พายเรืออย่างได้ บรรยายถึงธรรมชาติระหว่างทาง เป็นเรื่องเป็นราว ชักชวนลูกทัวร์พูดคุยให้สนุกสนานได้ทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ และหากวันใดงานในครัวยุ่งเหลือเกิน เธอก็พร้อมลุยเพื่อให้มีอาหารออกไปรับหน้าทันเวลา และอวยอย่างที่คนเมืองคุ้นลิ้น หรือเวลาลูกค้าโทร. มาเช็กราคาที่สายน้ำใสรีสอร์ท ถ้าเธอเป็นคน

เจรจาต่อรองผลประโยชน์ทางธุรกิจละก็ รายไหนดำเนิน เป็นอันว่าหยุดอยู่ที่นั่นทันที เมื่อนับข้อดีในตัวมาลีได้มากมาย จึงมีรีสอร์ทอื่นพร้อมให้ค่าตัวเธอมากกว่าอยู่ที่นี่

แต่ชีวิตมี 'แต่' สำหรับเธอเสมอ เพราะลูกกับป้าผู้เป็นญาติห่างๆ ของพ่อคือผู้ที่มีบุญคุณที่สุดในครอบครัวเธอ

“ขึ้นรถฯ”

เมื่อสิ้นเสียงแจ็กก็เจ้าการของสุชิน สมาชิกอีกหกคนต่างกุกุกจูงปืนป้ายขึ้นกระบอกทำที่ต้อคอกทำที่หนึ่งเป็นเบาะสองแถว มีหลังคากันแดด แต่กลยุทธกลับเดินไปเปิดประตูด้านหน้า เข้าไปนั่งอย่างหน้าตาเฉย

คนที่อยู่ท้ายรถคงรู้ว่าทำไมอภิสิทธิ์นั้นทุกคนจึงพร้อมใจกันยกให้เขา แต่มาลิลกลับคิดเป็นอีกทาง

‘สงสัยต้องได้กินขนมจีบตลอดยี่สิบกิโลเมตรแน่’

“เฮ้ย ไฉ่ยุทธ กูจะฟ้องคุณธรรมนี่”

ชายหนุ่มที่กำลังปิดประตูไม่พูดอะไร เพียงแต่หัวเราะแห้งๆ ยกไหล่อย่างไม่ได้ใส่ใจในคำพูดนั้น เมื่อมาลีปิดประตู ติดเครื่องยนต์ และเปิดเครื่องปรับอากาศ หญิงสาวจึงไม่ได้ยินถ้อยคำอะไรจากด้านหลังที่ตะโกนถามมา

“ไปไหนต่อครับคุณมาลี”

“กลับที่พัก เข้าห้องน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดสำหรับล่องแก่งเล่นน้ำได้ และก็ออกมารับประทานอาหารเช้า ราวๆ สามโมงเช้าเราจะไปล่องแก่งกันค่ะ” มาลีตอบ

“แล้วช่วงกลางวัน” เขานั่งอยู่ด้านหน้าด้วยก้นยังงักถาม ในขณะที่มาลีค่อยๆ ประคองรถให้พ้นแนวป่าออกสู่ถนนลาดยาง หญิงสาวไม่ได้ซักสีหน้าว่าอย่างกวนใจ เธอหันมาพูดคุยด้วยใบหน้าเบื่อนรอยยิ้ม

เช่นเคย

“บนเรือยาค่ะ เราจะห่อไปให้เป็นข้าวกล่อง อาจจะธรรมดาๆ แต่รับรองว่าตอนเย็นเรามีเมนูเด็ดๆ ให้ได้ลิ้มลอง”

เมื่อรถขึ้นจากถนนดินฝุ่นสู่ถนนลาดยาง ดอกไม้สีขาวที่พราว
อยู่บนต้นไม้สูงต้องแสงอาทิตย์ยามเช้าทำให้คนนั่งอยู่ด้านข้างร้องถาม
ออกมาอีก

“ดอกอะไร” สายตาของเขาเป็นประกายแห่งความสุข

“ดอกเลี้ยว” มาลีตอบพลางบังคับรถให้เลี้ยวซ้าย

“จะไปไหน”

“พิเศษ ช่วงปลายมกราคมดอกเลี้ยวบานพอดีค่ะ เดี่ยวจะพา
ไปถ่ายรูปตรงจุดที่สวยงามที่สุด”

รถยนต์คันที่มาลีขับเล่นมาได้สักสามร้อยเมตรก็ชะลอแล้ว
หยุดรถ เมื่อเห็นว่าพื้นที่ตรงปลายสายตาของตัวเองมีดอกไม้สีขาว
ปกคลุมอยู่บนต้นไม้ข้างถนนไล่ไปเกือบทั้งภูเขา คนที่อยู่ด้านหลังกรีด-
กรีดกันทันที

แล้วภาพที่พวกเขาต่างกระโดดโลดเต้นเป็นนายแบบนางแบบ
คอยไหว้วานให้มาลีกดชัตเตอร์ก็ทำให้มาลียิ้มค้าง พวกเขาเป็นเพื่อน
ที่สนิทสนมกัน ส่วนมาลีคนนั้นเหมือนคนไร้ญาติขาดมิตร เพื่อนก็มีอยู่เพียง
น้อยนิด เมื่อโตขึ้นบางครั้งเธอรู้อีกว่าพูดกับเพื่อนไม่รู้เรื่องเหมือน
ตอนเป็นเด็กๆ

“มานี้เลยคุณจ๊ะ คุณหนน့် ผมจะถ่ายรูปให้”

กลยุทธร้องบอกคู่สามีภรรยา ก่อนจะเดินกลับมารับกล้องจากมือ
มาลีด้วยสายตากาภูมิกริม

“ขอบคุณครับ”

“ไม่เป็นไร” มาลีรีบเบี่ยงสายตาลบอย่างไม่ได้นึกอะไร
เขาหันหลังกลับไปพร้อมไล่คนอื่นๆ ให้พ้นจากพุ่มไม้ดอกสีขา
วริมถนน

“หันหน้าเข้าหากันแล้วก็โอบกอดกันนิด”

นายแบบกับนางแบบก็เป็นที่ใจเหลือเกิน แล้วเสียง “อ้ายๆ” แสดง
ความขวยเขินก็ดังมาจากวรรณ สาวหน้าหมวยบ่งบอกเชื้อชาติ

“น่าอิจฉาจังเลย” วรรณว่าพลางยกมือกุมไว้ด้วยกันตรงหน้าอก

“กับผมก็ได้นี่คุณวรรณ” สมศักดิ์ทำหน้าที่เป็นชณะชวนให้เจ้าหล่อน
เป็นแบบคู่กับเขา

“ไม่เอาหรอกค่ะ เตี้ยคนอื่นเข้าใจผิด” แม่น้ำเสียงจะธรรมดา
แต่ก็ทำให้สมศักดิ์หันหน้าสลดลงวูบหนึ่ง แต่ภายในเสี้ยววินาที พลัง
ปรารถนาก็ฉายชัดขึ้นมาอีก

“อ้อกับเอกขอบ้างนะ” อรชумаที่เกาะอยู่กับสามีเอ่ยปากออกมาบ้าง

“กลัวหวานสู้คุณไม่ได้สิ” สมศักดิ์ทำให้

เมื่อผลัดกันเป็นนายแบบนางแบบแล้ว มาลีก็ส่งเสียงเรียก
พวกเขาขึ้นรถ “ขึ้นรถเถอะค่ะ เตี้ยจะสาย”

ลูกทัวร์รีบขึ้นขึ้นรถอย่างว่าง่าย คนขับสาวเข้าประจำที่ ติดเครื่อง
เดินหน้าถอยหลัง กลับรถ ก่อนจะเปลี่ยนเกียร์และเหยียบคันเร่ง
เพิ่มความเร็วในขณะที่ประคองรถลงจากภูเขา คนนั่งอยู่ที่กระบะหลัง
ต่างกระซิบอ้อมแขนกับทรวงอก บ้างขยับเสื่อกันหนาว จับหมวก
ใหม่พร้มไม่ให้ปลิวไปกับลม ที่มาเป็นคู่ต่างก็เบียดกันแบ่งปันความอบอุ่น
มาลีชำเลืองดูกระจกมองหลังรถแล้วยิ้มเล็กๆ ที่มุมปาก

“คุณแก๊งพวกเขาเนี่ย”

“ไม่ได้แก๊ง” มาลีค้านด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“แล้วทำไมคุณคิดว่าฉันแก๊ง”

เมื่อได้ยินชื่อผู้หญิงคนนั้น ‘รมณีย์’ มาสิรู้ทันที่ว่าขนมจีบของ นายคนนั้นหมดความอร่อยแล้วแน่ๆ และที่สำคัญ เธอเองก็ไม่ปรารถนา จะปล่อยหัวใจไปกับใครที่เธอยังไม่รู้หัวนอนปลายเท้า เพราะแม่แต่ คนที่เธอรู้หัวนอนปลายเท้าก็เถอะ เธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชะตาชีวิตจะพา เธอกับเขาให้ไปทิศทางใด

“ก็คุณมองข้างหลังแล้วยิ้มแย้ม อាកารแบบนี้มันเป็นอาการของ คนเป็นต่อนี่”

“เข้าใจคิดนะคะ แต่ว่าจริงๆ ฉันคิดว่าทุกคนที่มาอ้อมวงต้องการ อะไร และฉันก็จัดให้ตามที่เขาต้องการ ก็เท่านั้นคะ”

“พวกเราต้องการอะไร” เขายังคงซักถามเอาความคิด

“ต้องการอากาศหนาวๆ ต้องการอากาศบริสุทธิ์ ต้องการธรรมชาติ ถ้าฉันขับรถอ้อยอิ่ง ให้ลมโชยเบาๆ เลื้อยกันหนาว หมวกไหมพรม ถูมือ กางเกงขายาว ถุงเท้ารองเท้าผ้าใบ ก็ไม่ได้ทำหน้าที่ของมัน ซ้อมมา แล้วก็จะกลายเป็นสมบัติอยู่ในพิพิธภัณฑ์เมื่อกลับถึงกรุงเทพฯ”

เมื่อฟังคำพูดของหญิงสาว ชายหนุ่มก็ต้องหันกลับไปมอง อีกรอบ และก็เป็นอย่างนั้น...

จริงๆ วรรณณาแม่ไม่ได้รับใคร่สมศักดิ์ แต่ก็ยังนั่งเบียดหาไออุ่น ส่วนคู่รักคู่แรกที่เพิ่งแต่งงานกัน อย่างคุณจ๊ะกับคุณนนท์ก็โอบ ซบกันจนตัวกลม

คู่คุณอ้อกับคุณเอกที่ตัดสินใจอยู่กินกันก่อนแต่งงานก็มีท่าทาง ไม่ต่างกัน

ส่วนสุนัขกอดอกและห่อปากเพื่อต่อสู้กับความเหน็บหนาว ยิ่งเวลาที่สาวเจ้าเร่งรถลงจากเขามาแล้วทั้งโค้ง เสียงกรี๊ดๆ นั้น มันปลุกจิตใจให้ตื่นเต้นมีชีวิตชีวา

“จริงอย่างที่ฉันว่าใช่ไหม”

“ครับ”

คนทั้งคู่ปล่อยให้ความเงิบเข้ามาเยือน อึดใจต่อมาเขาก็หัวนุก
“อายุเท่าไร”

“จำเป็นต้องบอกไหมเนี่ย” มาลีแกล้งรวนเขาเล่นๆ

“แค่อยากรู้อายุก็เท่านั้น ดูแล้วคงรุ่นราวคราวเดียวกันกับน้องสาว
ผม” น้ำเสียงของเขาเศร้าจนมาลีจับความรู้สึกได้

“สิบเก้าอะ เรียนจบ ม.หก มาได้เกือบปี”

“แล้วทำไมไม่เรียนต่อ”

เมื่อถามออกไปแล้ว เขาก็ได้ยินเสียงถอนหายใจของคนที่มี
ใบหน้าเกลี้ยงเกลาในกรอบผมมัดยาวเคลือบยา หากเขาสนใจผู้หญิง
คนนี้ก็คงเป็นเพราะท่าทางที่กระฉับกระเฉง เต็มไปด้วยพลังการต่อสู้
แม้อุปสรรคมากมายแค่ไหนเธอก็พร้อมที่จะฝ่ามันไปให้ได้

แล้วทำไมคนที่มีความสามารถ มีลักษณะดี จึงพอใจเป็นเพียง
พนักงานรีเสอร์ช หรือเธอเป็นลูกสาวเจ้าของ ถ้าใช่ พ่อแม่ก็ไม่น่าปล่อย
ให้เธอต้องลำบากตื่นขึ้นมารอรับรถตู้ที่พวกเขา นั่งมาตั้งแต่ตีสี่ และ
ในระหว่างเดินทางมาที่นี่คุณธรรมก็โทร. บอกเด็กมาลีเป็นระยะๆ
ว่าตอนนี้ถึงไหนแล้ว หมายความว่าระหว่างคืน หากพวกเขาไม่ได้นอน
เธอก็แทบไม่ได้นอนเช่นกัน

“ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมไม่เรียนต่อ” มาลีไม่อยากบอกความจริง
คิดว่าไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับเขา

“ยังเด็กอยู่นะ ยังมีอนาคตที่ดีกว่ารอเธออยู่ที่โลกภายนอก” พอรู้ว่า
หญิงสาวอายุเท่าน้องสาว เขาจึงเปลี่ยนสรรพนามตามความรู้สึก

“คุณทำงานอะไรกันคะ ขอโทษนะ ถามได้ไหม”

ที่เธอถามเรื่องส่วนตัวไปเช่นนั้น เพราะโดยมารยาทแล้วเธอรู้ว่า
เวลาที่ลูกทัวร์คุยกันเธอจะไม่เข้าไปสอด ไม่แสดงอาการรู้รู้ นอกเสียจาก

ว่าเขาจะเล่าสู่กันเอง แล้วเธอก็ปะติดปะต่อเรื่องของแต่ละกรู๊ปไว้ให้ในสมอง แล้วค่อยๆ ลบออกเมื่อรถตู้คันที่พวกเขา นั่งมาลาลับสายตา

“ได้ พวกเราทั้งหมดได้อยู่แผนกเดียวกัน แผนกบัญชี วันๆ ก็มหน้า อยู่กับตัวเลข”

มาลีชายตามองมือเขาอีกรอบ นิ้วเรียวย่างกับมือผู้หญิงคง ได้แต่จับปากกา หญิงสาวเหลือบดูมือตัวเอง ทั้งตะหลิวเอ๋ย พายเอ๋ย พวงมาลัยเอ๋ย บางทีก็มีวิ่งไปช่วยแม่ซักผ้า ปูที่นอน จัดห้อง ภูที่พื้น

“นานที่หอรอกที่นี้จะได้ออกมาแบบนี้ แต่จะว่าไปนะ คุณอาจจะ มีความสุขกว่าพวกผมก็ได้”

“ค่ะ คนเรามีความปรารถนาไม่สิ้นสุดหอรอกค่ะ คนอยู่ป่าก็ อยากไปอยู่เมือง คนเมืองก็อยากมาป่าเป็นครั้งเป็นคราวบ้าง”

“หรือมีแฟนแล้วจึงไม่ได้เรียนต่อ” แล้วเขาก็วกกลับมาเรื่องที่เธอ ยังตอบไม่ชัดเจนจนได้

“แฟน” มาลีแสวงถอนหายใจออกมา

“แต่งงานแล้วสิ”

“ถ้ายังไม่แต่งจะจีบหรือคะ”

“อือ” เขาหันมายิ้มให้ มาลีเห็นว่าเป็นยิ้มที่สดชื่นทีเดียว

“ฉันว่าผู้หญิงที่ชื่อวรรณาดูสนใจคุณนะคะ”

“ครับ แล้วคุณสามารถรักคนที่รักคุณได้ทุกคนหรือเปล่าล่ะ”

“ค่ะ เข้าใจ”

เมื่อเขาพูดถึงตรงนี้ มาลีก็นึกถึงผู้ชายอีกคน ตาของเขาจะเป็น ประกายแวววาวทุกครั้งที่ได้พบเธอ แม่เธอไม่เข้าไปดูแลลูกทัวร์ที่หน้าตก เขาก็จะฝากข้อความมาให้เสมอ

“เข้าใจว่าผมไม่ได้สนใจเขาใช่ไหม”

“ค่ะ”

มาลีอยากจะถามถึงคนที่เธอสนิทที่เพื่อนๆ ของเขาล้อเลียนเมื่อครูนี้ แต่จำเป็นต้องล่องรู้เรื่องส่วนตัวของเขาด้วยรี ผู้ชาย ลูกท้าว สำหรับเธอ ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป มีสักคนรีที่มาขายขนมจิบให้เธอแล้วเวียนกลับมาขายอีกรอบ

ระยะทางหลายร้อยกิโลเมตรเป็นอุปสรรค กว่าคนสองคนจะตัดสินใจรวมทอลงโรงกันได้นั้น มันมีมากกว่าหน้าตา ความรัก และความเข้าใจ สังคม ความเป็นไปในอนาคต และอุปสรรคที่ยืนยาว เธออยู่ที่นี้ เธอรู้ เธอเห็น ตำรวจตระเวนชายแดนหลายคนพอใจที่จะปักหลักอยู่ที่นี้จึงมองแต่สาว ๆ ที่นี้ แต่บางคนชีวิตเขามีจุดมุ่งหมายอื่น เขารักกับคนที่อื่น เขาก็จำต้องรีบทำเรื่องย้ายออกไปจากอำเภอที่ถือว่าทุรกันดาร

สำหรับเธอแล้ว ในเวลานี้ถ้าไม่ใช่เพื่อนันต์ ก็เห็นมีแต่หนุ่มหน้าตาดี คล้ายตี๋อินทรีนตร์แบบเกาหลีผู้มีเชื้อสายกะเหรี่ยง เจ้าหน้าที่ป่าไม้นาม 'วิจักษ์' เท่านั้น

รถคันที่มาลีเป็นพลขับแล่นมาถึงสายน้ำใสรีสอร์ต โดยที่มาลี

ระงับการสนทนากับหนุ่มนามกลุฑรด้วยการเปิดเพลงจากเครื่องเล่นซีดี

บางทีการปล่อยให้มีระยะห่างระหว่างลูกท้าว กับมัคคุเทศก์บ้าง ก็ดีเหมือนกัน เธอรู้จักเขามากไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร เธอมีนามบัตรลูกท้าวมากมาย บ้างก็บอกว่าเข้ากรุงเทพฯ เมื่อไหร่โทร. ไปหาจะพาเที่ยวบ้าง เธอไม่รู้หรือกว่าเจตนาที่นั่นหมายถึงอะไร ตัดใจบริการของเธอ หรืออยากผูกมิตรกับผู้หญิงบ้านป่าอย่างเธอไว้เพื่อประโยชน์อะไร

“เดี๋ยวเข้าห้อง อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะคะ แล้วค่อย

ออกมารับประทานอาหารเช้า”

“ใส่รองเท้าผ้าใบได้ไหม” วรณาร้องถามขึ้นมาทันที

“ได้ค่ะ แต่ถ้ามีรองเท้าแตะก็ดี เพื่อเปียกน้ำ แต่จะไม่ให้เปียกก็ระวังหน่อยแล้วกัน แค่นั้นค่ะ เออ ที่ระหว่างทางล่องแก่งมีน้ำพุร้อน บางคนก็เตรียมตัวไปแช่น้ำพุร้อนเหมือนกัน สำหรับพวกคุณก็แล้วแต่ค่ะ”

“แล้วน้องจะลงแช่ด้วยหรือเปล่า” มาลียิ้มให้ถ้อยคำทะเยอโลกของหนุ่มหน้าต๋ำรังสันหัดนามสมศักดิ์

“มาลีอะไรก็ได้ค่ะ ถ้าลูกทัวร์ต้องการให้พาแช่ก็ค่ะ”

“จ้ะพี่จะเปลี่ยนเป็นชุดสำหรับอาบน้ำร้อนเลยแล้วกันนะ แต่น้องช่วยชี้ดหลังด้วยได้ไหม”

“ได้ค่ะ”

“ที่นี่บริการดีจริงๆ” คนพูดทำนัยน์ตาชวนฝัน

“ให้วรรณชัดให้ไหมคะคุณสมศักดิ์”

“ได้ทั้งสองคนก็ดีครับ”

“แต่เอาแปรงทองเหลืองไปซัดให้ นะคะ”

“ไปๆ เข้าห้อง อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า” แล้วกลยุทธก็เป็นคนจัดการให้สลายนตัวเพื่อให้เหตุการณ์ดำเนินไปตามโปรแกรมที่ไกด์สาวจัดไว้

เมื่อลูกทัวร์แยกย้ายเข้าห้องพักแล้ว มาลีก็รีบเดินไปดูเด็กพายเรือที่กำลังสูบลมเรืออย่าง

“ไฉนยังไม่มาอีก”

“ยังเลยครับ”

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำที่สายน้ำใสริสอร์ทมีเรือพายอยู่สามลำ วันนี้บริการรูปของตัวเองหนึ่งลำ ที่เหลือสองลำเธอรับงานจากริสอร์ทอื่นๆ ฝายที่เรียกใช้ประจำมีอยู่สิบคน บ้างก็ติดงานในไร่ และหากมีคนขาดในวันนั้นก็ต้อง

เป็นเธอที่ทำแทนอย่างแน่นนอน

“เดี๋ยวฉันช่วยแกพายเองแล้วกัน”

“แล้วใครจะขับรถไปล่ะครับ”

“เดี๋ยวให้พ่อขับไป”

พ่อในที่นี้ของมาลีหมายถึงลุงมิ่ง ข้าราชการบำนาญเจ้าของกิจการ แต่เธอเรียกเพื่อยกย่องและให้คนอื่นยกย่องตามไปด้วย

เมื่อปลดกังวลเรื่องเร็วแล้ว มาลีก็เดินไปหาแม่ที่กำลังง่วนอยู่กับอาหารเข้าพร้อมกับลูกจ้างชาวพม่า

“เรียบริ่อยหรือยังแม่ แล้วไ้มารูตไปไหน”

“ออกไปแต่เช้าแล้วว่าจะไปต่อคิวเป็นไกด์ในถ้ำ”

มาลีถอนหายใจออกมา เมื่อไหร่ชีวิตของคนในครอบครัวเธอ จะสุขสบายเสียทีนะ

“เหนื่อยไหม”

“ไม่หรอกแม่” ว่าพลางจัดถ้วยชามซ้อนออกมาห้าและเซ็ดทำความสะอาด เพราะลูกจ้างชาวพม่าทำไม่ได้ตั้งใจ

“แม่ พี่อ่อนนตร์กลับแม่สุดไปแล้วเธอ” มาลีเอ่ยถามถึงเรื่องที่ทำให้กังวลใจ

“กลับไปแล้ว” คนเป็นแม่ง่วนอยู่กับหม้อบนเตาถ่าน หาได้มองดวงหน้าที่หม่นลงของลูกสาวไม่

“ลุงกับป้าเรียกไปคุยแล้วใช้ไหม”

2

**“เรียกไปคุยแล้ว หนูถึงได้กลุ่มอยู่นี่ไงแม่ หนูไม่เข้าใจว่าทำไม
ผู้ใหญ่ต้องตีเจตนาเราเป็นอย่างนั้นด้วย”**

คนพูดอยากร้องไห้ เพราะเธอมัน ‘จน’ เขาถึงกลัวว่าเธอหวัง
แต่งงานยอมเป็นเมียลูกชายคนโตของเขาเพื่อสมบัติที่เธอเองก็ช่วย
ประคับประคองมันขึ้นมา ‘สายน้ำใสรีสอร์ท’ มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก
ทั้งในอุ้มผางและในเว็บไซต์ก็เพราะใคร

“อนันต์บอกพ่อแม่เขาว่าจะขอเอ็งแต่งงานเมื่อเรียนจบในเดือน
เมษายนนี้ ทางนี้ก็เลยเต็นกันยกใหญ่ ก็อย่างที่รู้จักกัน เขาอยากได้
ลูกสาวบิ่งน้ำใสรีสอร์ทเป็นลูกสะใภ้” คนเป็นแม่ทำท่าไม่ทุกข์ไม่ร้อน

ผิดกับลูกสาว มาสิรู้สึกว่พวกเขาดูถูกเธอ อันที่จริงเธอก็ไม่รัก
ใครเพื่อนันต์แบบซู้สาว และเธอก็ปฏิเสธไมตรีเขาไปหลายต่อหลาย
ครั้ง แต่เธอมั่นใจว่ที่เขากล้าพูดกับพ่อแม่เพียงเพื่อต้องการเอาชนะ
เท่านั้น เขาทำเพื่อให้เธอเห็นว่าเขารักและต้องการให้เธอเป็นเมียเขา
จริงๆ

แล้วการบ่มบ่ามเอาแต่ใจตัวในครั้งนี่ของเขา ผู้ใหญ่จึงต้องทำ
อีกอย่างขึ้นมา

“เธอคิดอย่างไรกับเพื่อนันต์”

เมื่อถูกเรียกไปพบ มาลีรู้สึกอึดอัด ผิดกับตอนที่เธอเข้าไป
รายงานเรื่องเงินๆ ทองๆ รายได้ของริสอร์ต

“แค่พี่ชายค่ะ”

“ดีแล้ว รู้ใช่ไหมว่าเขาคิดกับเธอไม่ใช่แบบน้องสาว”

“ค่ะ”

“ระวังตัวบ้างละกัน แล้วป่าจะหาทางออกที่เหมาะสมให้ ป้าอยาก
ให้เขาแต่งงานกับหนูรุ่งทิพย์ลูกสาวเจ้าของบึงน้ำใสริสอร์ต เขาไม่ยอมนะ
เขายกกว่ารักเธอ ต้องการแต่งงานกับเธอ ป้าถามเขาว่า แล้วเธอรัก
เขาหรือเปล่า เขาย้ำอึ้ง เพราะที่ผ่านมามีเห็นการวางตัวของเธอกับเขา
แล้ว ป้ารู้ว่าเธอเจียมตัวเองดี แล้วอีกอย่างเธอคงตระหนักกับคำว่า
ญาติ เธอจึงไม่สามารถคิดอะไรเป็นอื่นได้ แต่อนันต์เขาถือว่าเธอเป็น
ญาติห่างๆ ก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร แต่สำหรับป้ามีปัญหาแน่นอน เธอก็คง
พอรู้ว่าเรื่องอะไร เธอคงเข้าใจเหตุผลของป้านะ แล้วป่าจะหาทางออก
ให้เธออีกที่ ขอปรึกษาลุงของเธอหน่อย”

“ค่ะ”

เมื่อคืนมาลีนอนไม่หลับ นอกจากคุณวรรณที่โทร. หาอยู่
เรื่อยๆ เพื่อนันต์ที่โทร. เข้ามือถือของเธอหลายรอบ เขายากพูดคุย
กับเธอ ต้องการให้ช่วยกันฝ่าฟันอุปสรรคในครั้งนี้ แต่เธอไม่ได้รักเขา
แบบนั้น แล้วเธอจะฝ่าฟันไปเพื่ออะไร

มาลีนึกถึงการเรียนต่อ นึกถึงการรับรักและแต่งงานกับวิจักษ์
แต่เธอก็รู้ว่าไม่ใช่แค่ยังรู้สึกว่าเป็นเด็กที่ยังไม่พร้อมมีครอบครัว
แต่เธอไม่ได้รักวิจักษ์เลยสักนิด

แล้วเธอจะอย่างไรดี จะไปทางไหน และป่ากับลุงจะแก้ปัญหา

ให้เธอได้อย่างไร

“มาลี” เป็นเสียงของลุงมิ่งซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพ่อของเธอ พ่อป่วยเป็นโรคมะเร็งตายไปเมื่อสองปีก่อน และก่อนตาย การรักษาตัวของพ่อถ้าไม่ได้ป้ากับลุงละก็ เธอ แม่ และปู่ย่าก็หาพึ่งใครไม่ได้เช่นกัน

“ได้ข่าวว่าคนพ่ายเรือไม่พอใช้ไหม”

“คะ นี่หนูจะไปปลุกให้ลุงรู้ว่าต้องขับรถไปรอที่ท่าทราย แล้วก็นั่งรถคันอื่นกลับ แล้วหนูจะขับรถต่อไปเอง”

“พอดีวันนี้ลุงว่าง ลุงว่าหนูคงเหนื่อย ลุงขับไปถึงที่น้ำตกเลยก็ได้”

“อย่าเลยคะ กว่าจะกลับถึงบ้านก็ค่ำ เสียเวลาลุง เอ้อ แล้ววันนี้คุณป้าว่าจะชวนไปกินข้าวเย็นที่บึงน้ำใสรีสอร์ทด้วย”

“ใช่ๆ ลืมไปเลย”

เมื่อลุงออกไปแล้ว มาลีจึงเดินออกไปร้องเรียกลูกท้าวที่นั่งคุยหยอกเย้ากันบนม้านั่งไม้ที่ล้อมรอบกองขี้เถ้า โดยมีแสงตะวันให้ความอบอุ่น

“อาหารเรียบริ่อยแล้วคะ เชิญที่โต๊ะอาหารเลยนะคะ”

ทุกคนหันมาตามเสียงเรียกแล้วลุกขึ้น แต่สายตาของกลยุทธ์ที่ตอบกลับมาทำให้จิตใจของมาลีเต้นโครมครามทีเดียว

ด้วยเป็นช่วงปลายเดือนมกราคม สายน้ำใสไหลเย็นของลำน้ำ

แม่กลองที่ใช้ล่องแก่งเรือจึงตื่นเขิน จนบางช่วงจะได้ยินเสียงท้องเรือครูดกับหินใต้น้ำ และเพราะกระแสน้ำไม่แรงทำให้คนพายต้องออกแรงพายเป็นอย่างมาก เมื่อถึงบางช่วงของลำน้ำ ไบหน้าของหญิงสาวจึงปุดไปขึ้นมาด้วยการขบฟันเพิ่มพลัง

เมื่อกลยุทธ์เห็นสภาพของมาลียิ่งรู้สึกสงสาร เมื่อหันกลับไป

มองจึงได้เห็นหน้าเจ้าของปากที่พูดจ้อยๆ บรรยายว่าลำน้ำแม่กลอง เริ่มต้นที่นี่และไหลไปรวมกันจนกลายเป็นน้ำในเขื่อนศรีนครินทร์ ที่อำเภอศรีสวัสดิ์ จังหวัดกาญจนบุรี มีสีหน้าเหนื่อยล้ากับงานที่ทำอยู่ แค่นั้น พอเขาเอ่ยปากจะช่วย หญิงสาวก็ปฏิเสธ

แม้ธรรมชาติสองข้างทางจะสวยงามพาจิตใจให้สดชื่นเพียงใด แต่เขากลับรู้สึกว่าการนั่งเรือเปรียบผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่เขาเองก็ไม่รู้ว่าทำไมถึงได้ถูกชะตากับ จนกระทั่งเขารู้สึกว่าสูญเสียความเป็นตัวเอง เขาไม่เคยนึกอยากพูดกับใครนานๆ หรือเคยพูดกับใครได้นานๆ จนกระทั่งบรรดาเพื่อนร่วมงานซึ่งมีตำแหน่งเป็นลูกน้องเหล่านี้จับผิดได้

หรือว่า ‘รัก’ ไม่ใช่หรือก ความรักเกิดขึ้นง่ายๆ อย่างนั้นหรือ เขาเพียงแค่มองใจกับลักษณะของเธอก็เท่านั้น

เมื่อสลัดจิตใจที่วุ่นวายออกไป เขาจึงพร้อมใจร้องเพลงไปพร้อมกับคนอื่นที่ขึ้นเพลงช้าๆ พาให้อารมณ์ช้านานขึ้นมา จนกระทั่งเพลง ‘ใช่เลย’ ของไท ธนาวุฒิ จากต้นเสียงคือสมศักดิ์ตั้งขึ้น เขาจึงอดมองไปข้างหลังโดยอัตโนมัติไม่ได้

ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ แล้วทำไมเขาจะปล่อยให้หัวใจในใจเอ่อท่วมอยู่ในอกเล่า...

เขาไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองทำตาเชื่อมกับเธอขนาดไหน แต่ เล่นเอาสาวเจ้าหน้าแดงระเรื่อขึ้นมา ก่อนจะเสมองทางอื่นด้วยความขวยเขิน

“ข้างหน้าน้ำตกที่ล่อจ่อหรือน้ำตกสายรุ้งนะคะ เราจะจอดเรือให้ทุกคน ท่านขึ้นไปฝั่งตรงข้ามเพื่อถ่ายรูปกับวิวสวยๆ กันค่ะ”

พักเดียวเรือก็หันเข้าหาฝั่งซึ่งอยู่ตรงข้ามกับหน้าผาสูงทะมึน ที่มีสายน้ำใสไหลละลายตกกระเซ็นซ่าบางๆ กลายเป็นหยดน้ำคล้าย

สายฝนปรอย เมื่อมีลำแสงจากพระอาทิตย์สาดส่องทำให้เกิดเป็นสายรุ้ง
ในคลองจักรขุ

“แปลว่าอะไร ไอ้ศักดิ์” สุชินเอ่ยถาม

“ที-ลอ-จ่อ”

“ทะเลสิ่งจริงๆ คนคุณนี่”

คุณวรรณหาแว้กับคำสัปดนจึงว่าให้ มาลีอมยิ้ม มองคู่ของคุณ
อ้อ อรุณากับคุณเอกชัย และคู่ของคุณจ๊ะ จริญญา กับคุณอานนท์
ที่ประคองกันขึ้นฝั่ง คุณสุชินขึ้นไปก่อนแล้วหันกลับมายื่นมือมารับ
คุณวรรณ แต่คุณวรรณบัดมือทิ้งทำนองเล่นตัว

“ผมไม่หล่อเหมือนไอ้ยูท แต่สักวันเถอะ คุณจะต้องมาชบอก
ผม”

“อกมันไม่อุ่นหรือคุณวรรณ ล้อผมไม่ได้”

คุณสมศักดิ์หยอกเย้าต่อ คุณวรรณหาได้สนใจไม่ เธอเดินลงไป
แล้วสูดอากาศเข้าปอดจนลึก ผู้หญิงกรุงเทพฯ ดูมั่นใจในตัวเองอย่างนี้
ทุกคนหรือเปล่าละ

เมื่อทุกคนทยอยกันขึ้นฝั่ง แต่คุณกฤษฎายังคงนั่งอ้อยอิ่ง

“ไม่ขึ้นหรือคะ”

“ขึ้นครับ แต่ผมว่านั่งตรงนี้ก็ดีนะ ไม่อยากลง ชี้เกียจกลับมา
ขึ้นอีก”

มาลีเลิกคิ้วเมินสายตาทันดวงตาแวววาวของเขา แต่ว่าหูของเธอ
ก็ยินประโยคที่ไม่คาดคิด

“คุณเคยรู้สึกดีๆ กับใครไหม”

เมื่อได้ยินมาลีตอบได้ทันที

“เคยค่ะ แต่ก็รู้อีกแหละคะว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะฉันคือมาลี
แห่งอุ้มผาง ส่วนพวกคุณ ฉันหมายถึงผู้ชายหน้าตาดีๆ ฉันถือว่า

คุณหน้าตาดีนะ ถ้าบอกว่าเป็นพระเอกละคร ฉันก็เชื่อ แต่พวกคุณผ่านมาแล้วก็ผ่านไปค่ะ ตีตไว้ในหัวใจนานๆ ไม่ได้”

“ผมก็แค่รู้สึกดีๆ”

“ขอบคุณค่ะ”

“เฮ้ย จะคุยกันอีกนานไหมนะ ขึ้นมาได้แล้ว”

แม้เป็นลูกน้อง แต่สมศักดิ์ สุชิน และเขาก็อายุไล่เลี่ยกัน เมื่อมาทำงานด้วยกัน แม้เขาได้เป็นหัวหน้าฝ่าย แต่เมื่ออยู่ภายนอกที่ทำงานความเป็นเพื่อนรู้ใจก็ยังมีอยู่

“เร็ว รีบขึ้นมาเลย อย่าชักช้า เดี่ยวมดขึ้นที่หน้าขา”

“กูจะฟ้องคุณธรรมนี่” สมศักดิ์แทรกขึ้นมาบ้าง

ชื่อเนี่ยก็แล้ว นี่แหละผู้ชาย มีหนึ่งก็ยังไม่ยกได้สอง แคร้รู้สึกดีๆ หมายความว่าอย่างไรนะ

“มาลียิ้มหน่อย”

เป็นเสียงวรรณเมื่อมาลีเดินตามหลังกลยุทธ์ขึ้นมาจากรีเอียง เมื่อมาลีเงยหน้าขึ้นมองต้นเสียง พอดีกับที่ซัดเตอร์ทำงาน

“ไหนๆ แล้ว ก็ถ่ายคู่กันเลย”

มาลีถือโอกาสโอบพะแ้วไปที่เอวหนาๆ แล้วเอ็นศิริชะลัมผัสที่ต้นแขนของเขา ในที่แรกมาลีคิดว่ามันไม่น่าจะมีผลอะไร แต่เมื่อมือของเธออยู่ที่เอวและศิริชะอยู่ต้นแขนกำยำของเขา ความรู้สึกสดชื่นก็แล่นเข้ามาสู่จิตใจเหมือนกับว่าร่างกายนี้ได้รับสายน้ำเย็นๆ ประพรม

“แล้วในที่สุด” เป็นเสียงของสมศักดิ์คนปากเสียที่ทำให้กลยุทธ์ต้องยกคิ้วให้

“กูจะฟ้องคุณธรรมนี่” สุชินเอ่ยสัพยอกขึ้นมาบ้าง แล้ววรรณก็ช่วยผสมโรง “พวกคุณสองคนนี่ เล่นของสูงอีกแล้ว”

ชื่อนี้กับคำว่า ‘ของสูง’ มาลีปัดมันออกจากหัวสมอง มันแค่

ละครฉากเล็กๆ เท่านั้น พอหมดฉากตรงนี้ เขาก็ไปตามทางของเขา ส่วนเธอก็มีวิถีชีวิตของเธอ

เมื่อเรือยางถูกบังคับให้ผ่านแก่งหิน ผ่านต้นไม้ใหญ่สองข้าง
ลำธารแล้วมาหยุดที่บริเวณน้ำพุร้อน ลูกเรือคนอื่นๆ ทอยยกกันเดินขึ้น
ตลิ่ง เหมือนเดิมที่กลยุทธยังคงอ้อยอิ่งรอว่าคนพายที่อยู่ด้านท้ายเรือ
จะขึ้นหรือไม่

“เข้าห้องน้ำที่ด้านบนได้นะคะ”

มาลีพยายามปรับน้ำเสียง ใช้ข้อความเป็นกลางๆ ทำตัวให้ห่างเหิน
คนแปลกหน้า...เธอปล่อยใจให้เรื่อยเปื่อยไม่ได้ เธอไม่อยากเจ็บ ไม่อยาก
ให้มันเป็นความรักและความผูกพัน บางทีเธอเองก็ไม่พร้อมกับการคำว่า
‘ถูกหลอก’ เหมือนกัน

ใครๆ มักบอกว่าที่มาลีไม่ได้สนใจใคร รวมทั้งวิจักษ์ คนหน้าตาดี
ที่สุดในหน่วยป่าไม้ ก็เพราะมาลีคนนี้วาดหวังถึงชาวเมืองที่มีฐานะ
สักคนซึ่งจะพลัดหลงเข้ามาในกรู๊ปทัวร์ แล้วพาเธอไปสู่เมืองใหญ่
ที่เหมาะสมกับผู้หญิงหน้าตาดีๆ อย่างเธอมากกว่า เธอจะไม่เลือกชีวิตคู่
เพราะหน้าตา สำหรับเธอ...ความรักความเข้าใจเท่านั้น

เขาขึ้นจากเรือไปแล้ว มาลีมองตามร่างสูงสง่าในกางเกงลายพราง
ขาสั้นทรงแพ้นั้น เลื้อยยึดคอกลมสี่ขาสะอาด กับรองเท้ารัดส้นสีดำ
ซึ่งเธอรู้ว่าราคาของมันเรือนพันทีเดียว คุณธรรมณีย์ที่ใครๆ ต่างเอยถึง
คงตกหลุมรักผู้ชายคนนี้อย่างแน่นอน และทั้งสองอาจจะกำลังดูใจกัน

เขาน่าจะเป็นคนตัดสินใจเลือกมากกว่า แต่คำว่า ‘ของสูง’
หมายความว่าเธอคนนั้นคงเป็นดอกไม้ ส่วนเขาคงมีฐานะธรรมดา
จัดว่าพอมีพอกิน

“พี่มาลี”

“อี” มาลีรีบตอบรับเสียงร้องเรียกของรุ่นน้องสาวกะเหรี่ยงที่มา
รับจ้างพายเรือ

“ด๊ะคำวะพี่” (ได้ข่าวว่าพี่)

“อี” มาลีไม่ทันรู้หรือว่าเรื่องอะไรแต่ก็ต้องตอบรับ คงไม่พ้น
เรื่องเพื่อนันท์ พ่อกับแม่และคุณรุ่งทิพย์

“พี่จะไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯจริงๆ เหรอ”

“ไปเอาที่ไหนมาพูด” น้ำเสียงมาลีตกใจ

“ได้ยินพ่อกับแม่คุยกัน” เขาหมายถึงลุงกับป้า

“เดี๋ยวขอขึ้นไปดูพวกนั้นหน่อยแล้วกัน ไม่รู้ว่าแซ่หน้าร้อน
หรือเปล่า”

เปลี่ยนเรื่องแล้วมาลีก็ลุกขึ้นเดินผ่านเรือที่มีน้ำซึมเข้ามา เธอสั่ง
ให้พี่พายหนุ่มตักน้ำออกแล้วก้าวข้ามขึ้นตลิ่ง เมื่อเดินขึ้นไปแล้วเสียง
ร้องทักจากเพื่อนร่วมอาชีพยั้งทำให้มาลีงุนงง

“อันนี้ขอเธอแต่งงานแล้วหรอ”

“ใครเอาไปพูดเนี่ย”

“ก็มันเองนั่นแหละ พูดกับคนขับรถสองแถวเข้าแม่สอด แล้ว
ก็พูดที่ร้านอาหารด้วย”

เกิดอะไรขึ้น พี่อนันท์เขาก็ไม่ยอมแพ้พ่อแม่เขาเหมือนกันรี

มาลีไม่อยากจะต่อปาก เพราะเธอไม่รู้ว่าจะควบคุมสถานการณ์นี้
ได้อย่างไร

“หน้าตาคุณนี่เหมือนจิ้งจก”

กลยุทธ์เอ่ยสัพยอก ขณะยื่นปอกมันสำปะหลังปิ้งจากร้านค้า
ที่ชาวบ้านนำมาขายเข้าปาก มาลีมองไป เห็นว่าคนอื่นๆ ลงแซ่หน้าอุ่น
หยอกเอินกันในคณะและกับกรุ๊ปอื่นๆ อย่างสนุกสนาน

“เหมือนอย่างไร”

“เปลี่ยนสีเรื้อยนะสิ มีเรื่องไม่สบายใจใช่ไหม”

“ใช่” มาลีอยากต่อด้วยข้อความว่า ‘แต่คุณอย่าจู้เรื่องราวของฉันเลย’ ก็เห็นว่าจะแรงเกินไป เธอจึงทำเพียงแค่ออนหายใจออกมา

“กำลังคิดหนักใช่ไหม บางทีมันอาจจะเปลี่ยนชีวิตคุณก็ได้ใช่ไหม”

“ใช่” เมื่อเขาหายถูกมาลีก็อดที่จะขึ้นมาไม่ได้

“ผมเอาใจช่วยให้คุณผ่านไปให้ได้แล้วกันนะ”

“ขอบคุณค่ะ” ว่าแล้วมาลีก็ยิ้มสดชื่น พร้อมกับยื่นมือไปแบ่งมันฝรั่งจากถาดกระดาษในมือของเขาออกมาปอกกินโดยไม่ได้ขออนุญาต เขามองหน้ามาลี...สพตา ตาหวานซึ่งของเขาสามารถสะกดคนได้จริงๆ

“สวีตกันอีกแล้ว” เป็นเสียงของสมศักดิ์ที่เดินนำคณะขึ้นมาจากน้ำพุร้อน มาลีไม่ได้ตอบโต้อะไร เพียงถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง และแนะนำให้ทุกคนไปเข้าห้องน้ำก่อนที่จะลงเรือต่อไป

เรือยางแฉะให้ลูกทัวร์พักรับประทานอาหารกลางวันใต้ตึกหินริมน้ำ แล้วก็ขับเคลื่อนด้วยแรงคนมาจนถึงท่าทราย จุดสุดท้ายของการล่องแก่งในเวลาบ่ายโมง มาลีร้องบอกให้ทุกคนขึ้นจากเรือยางแล้วเดินไปที่รถยนต์คันเมื่อเช้าซึ่งจอดรออยู่ด้านบน เธอนัดหมายกับลุงไว้ว่าให้ขับมาจอด แล้วติดรถคันอื่นกลับไปก่อน โดยที่เธอถือกุญแจรถอีกดอกหนึ่งมาด้วย

หลังจากที่ส่งงานผีพายเรื่องปล่อยลมกับยกไปใส่รถที่ใช้เฉพาะชนแพกลับริสอร์ทแล้ว มาลีก็รีบก้าวเท้ายาวๆ ตามลูกทัวร์ของตัวเองไปที่รถกระบะ หญิงสาวเปิดประตูด้านหน้า หยิบน้ำอัดลมกระป๋องส่งให้ทุกคน ตามด้วยผ้าปิดจมูกกับหมวกพลาสติกใสสำหรับคลุมศีรษะกันฝุ่น

“เพื่ออะไรเสีย เราไม่ได้กำลังเข้าห้องผ่าตัดนะ” มีคนตั้งคำถามแบบสนุกๆ ขึ้นมา

“เหนื่อยยากพอๆ กับเข้าห้องผ่าตัดแหละค่ะคุณหมอ” มาลีร้องบอก แล้วอธิบายต่อ “ระยะทางจากท่าทรายถึงจุดจอดรถปากทางเข้าน้ำตกที่ลือชู่เป็นถนนลูกรังขึ้นเขาลงเขา มีฝุ่นตลอลดเส้นทางโดยเฉพาะวันหยุดเสาร์อาทิตย์แบบนี้ ถ้ามีรอยเยาะจะไม่ใช้แค่ฝุ่นจากรถของเราเท่านั้น แต่มีฝุ่นจากรถคันอื่นด้วย เพราะฉะนั้นตีมน้ำอัดลมก่อนแล้วก็ปิดปาก คลุมผม ก่อนที่จะกลายเป็นมะนาวต่างดืด มนุษย์ต่างดาวไปเสียก่อน”

“ที่เราจะไปนี่น้ำตกที่ลือชู่ใช่ไหม แล้วที่ลือเลาะห์”

เยาะเย้ยมากมายที่ลูกทัวร์มาเที่ยวโดยไม่มีข้อมูลอะไรติดหัวมาเลย แต่ดีที่คุณบรรณาแสดงความรู้ออกมา ‘ปี้’ คนถามเสียก่อนที่มาลีจะต้องอธิบาย

“ที่ลือเลาะห์ต้องนั่งเรือต่อไปอีก แล้วก็ต้องเดินเข้าไปที่น้ำตก ค้างหนึ่งคืน ขากลับนั่งช้างออกมา นอนระหว่างทางอีกหนึ่งคืน แถมราคาก็ไม่ใช่เท่านี้ด้วย ใครสนใจก็เรียนเชิญหารูปมาเองแล้วกัน แคนี่อิจันก็สะบักสะบอมแล้วเจ้าค่ะ”

“ถ้าคุณบรรณาไม่ไหว แล้วใครที่ไหนจะไหวล่ะครับ”

“ใช่ อย่างหนาไม่ไหว แล้วใครจะไหว”

“อีตาสูชิน อีนั่งสมคักดี อีคนปากปิจอ”

บรรณาแหงส่ายลูกคู้หน้าทะเล้นทั้งตัวล่ำกับตัวสูง ทั้งหมดยังช่วยกันถล่มไปมา มีแต่กλυทคนเดียวเท่านั้นที่เอาแต่ยิ้มหัวเราะ แต่สายตาของเขายังระเรี่ยอยู่บนใบหน้าของมาลีจนกระทั่ง...

“อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลยนะเจ้านาย ขานั่งรถกลับนี่บรรณขอนั่งหน้าได้ไหม คือเป็นโรคมุมิแพ้ฝุ่นค่ะ”

แม้จะเสียดายโอกาสพูดคุยกับสาวเจ้าตามลำพัง แต่ด้วยความ เป็นสุภาพบุรุษเขาจึงต้องบอกว่า “ได้ครับ”

“กัณฑ์พุดนี้หว่า” สมศักดิ์หยอกให้อีก

เมื่อรถแล่นออกจากท่าทราย มาลิกก็ได้ยินเสียงแจ๊วๆ ของ วรณาตลอดทาง ดีแต่ว่าคุณวรณาพูดถึงเรื่องที่เขาสนใจมากกว่า ซักถามถึงสองข้างทางที่รถกำลังวิ่งผ่านไป ทำให้เขามีอารมณ์รับฟังขึ้นมาบ้าง

“คุณกลยุทธ์เป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชี จบมาหลายปี ทำงานมาหลายที่แล้วค่ะ ประสบการณ์เพียบเลย เงินเดือนหลายหมื่น ยิ่งตอนนี้อยู่กำลังทำที่ว่าจะตกถึงข้าวสาร เพราะคุณภรรยาของคุณลูกสาวเจ้าของบริษัทสนใจพระเอกสุดหล่อของเราขึ้นมา”

“แล้วพระเอกของเราล่ะเลยตกลง” มาลีพยายามปรับน้ำเสียงในคำถามนั้นให้เป็นปกติ

“ก็แหม น้องมาลี ดอกฟ้าอะนะ เพิ่งจบมาจากเมืองนอกด้วย ลูกสาวคนเดียวอีกต่างหาก ถ้าคุณเป็นพ่อแม่เขา คุณจะขัดขวางไหมล่ะ”

มาลีไม่ตอบ เพราะเธอเองก็กำลังถูกขัดขวางจากคำว่า ‘จนกว่า’ เหมือนกัน นึกๆ แล้วก็สงสัยสารพัดขึ้นมาจริงๆ แต่ผู้ชายคิดเป็นหนูตกถึงข้าวสาร มันก็ไม่น่าปลื้มสักเท่าไรหรอก เธอเองยังคิดว่าสองมือสองเท้า มีปัญญาด้วย ลักวันหรือชีวิตคงจะดีขึ้นกว่าที่เป็น

“แล้วคุณภรรยาเห็นหน้าตาเป็นอย่างไรคะ”

“สวยแบบคนมีฐานะไงน้อง พี่ว่าพี่สวยกว่านะ”

“ค่ะ พี่สวย น้องยอมรับ”

มาลีถือโอกาสชม ขณะที่ตาจ้องดูถนนลูกรังที่ตัดคววนขึ้นภูเขาชนิดไม่ให้เวลาตสายตา ปีนี้ฝนชุกทำให้ถนนที่ตัดเข้ามากลายเป็นร่องลึก

การบังคับรถขับเคลื่อนสี่ล้อจึงต้องระมัดระวังมากเป็นพิเศษ

“ใครๆ ก็ว่าอย่างนั้น”

“แล้วพีมี่แฟนหรือยัง เห็นคุณสมศักดิ์กับคุณสุชิน เอ่อ...”

“คนปากอย่างนั้นใครคิดจริงจั่งด้วยก็บ้าแล้ว” คนพูดทำน้ำเสียง
ปลดปลงได้จริงๆ

“แต่บางที่ผู้หญิงก็ชอบคนแบบนี้”

“แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่พีมี่แน่”

“แล้วพีมี่อีกสองคู่”

“คุณนี้จะกับคุณอ๋อทำงานอยู่ด้วยกันนี่แหละ คุณจะเลื้อยสี่ฟ้าเพ็ง
แต่งงาน คุณอานนท์แฟนเขาเป็นวิศวกร ส่วนคุณอ๋อคุณเอกทำงานที่ตึก
เดียวกันแต่คนละบริษัท ขึ้นลิฟต์เจอกันทุกวัน ก็เลยย้ายห้องนอน
ไปอยู่ด้วยกัน อาจจะมีเปลี่ยนใจเปลี่ยนคู่นอนในอนาคตตามประสา
คนกรุงทันสมัย”

“ตกลงพีมี่แฟนหรือยัง”

“ยัง ยัง หากคนตาบอดไม่ได้ะลิ พีมี่คนเรื่องมาก น้องก็เห็น
เห็นอะไรแล้วมันอยากจะพูดๆ พูดออกไป” พูดจบเจ้าตัวก็ถอนหายใจ
ออกมา แล้ววกกลับมาเรื่องที่มามีลคิดว่าเจ้าหล่อนลืมนไปแล้วเสียอีก

“รักแท้แพ้เงินไง เธอเข้าใจไหม”

“พีมี่หมายถึง”

“ถ้าเลือกระหว่างคุณรณีย์กับพีมี่ น้องว่าเขาจะเลือกใคร”

มาลีนึกถึงถ้อยคำของคุณกฤษฎเมื่อตอนล่องแก่งทันที

‘แล้วคุณสามารถรักคนที่รักคุณได้ทุกคนหรือเปล่านั้น’

“ขอไม่ออกความคิดเห็นแล้วกัน”

“กลัวพีมี่สะเทือนใจเธอ น้องเอ๊ย พีมี่เจ็บจนขาชินแล้วละ พีมี่รู้จัก
เขามาก่อนที่คุณรณีย์จะกลับจากอเมริกาเสียอีก พีมี่ก็อวยสุดฤทธิ์

แต่เขาไม่เคยสนใจ เห็นทำแต่งงานแล้วก็ออกคำสั่ง เราจะนอกเรื่องบ้าง เขาก็คุยแต่เรื่องงาน สุดท้ายพี่เลยปลงๆ แค้ได้เห็นหน้าทุกวันก็โอเค ตอนแรกพี่นึกว่าเขาเป็นเกย์เสียอีก แต่คุณศักดิ์กับคุณชินบอกว่าไม่ใช่หรอก เพราะเคยไปเที่ยวกลางคืนด้วยกันก็เห็นว่าตาเป็นประกายตอนเห็นผู้หญิงสวย และเคยถูกหิ้วไปเหมือนกัน”

เมื่อได้ยินมาลีสั่งกับอ้าปากหวอ

“เธอคิดว่าผู้หญิงกรุงเทพฯ เขาเป็นเต่าล้านปีกันหรือไง บางทีพวกเขาวิ่งแร่ตามจับผู้ชายหน้าตาดีๆ เอาไว้นับแต่้ม พี่ไม่ได้สนใจหรอก เรื่องพวกนี้ เพราะถ้าเขาเป็นโสด เขาจะทำอะไรก็ได้ แต่ถ้าตกลงจะหยุดที่ใครแล้วนั้นมันอีกเรื่องหนึ่ง”

“แล้วเมื่อเขาเจอคุณธรมณีย์...”

“พี่ว่าคุณธรมณีย์ทอดสะพานให้เขามากกว่านะ พี่เป็นเขาพี่ก็เลือกคุณธรมณีย์ มาลี เธอคิดว่าวันหนึ่งเธอขับรถยนต์รุ่นเมื่อสักสิบปีที่แล้วมาทำงาน แล้วมีผู้หญิงคนหนึ่งขับรถราคาต่ำกว่าบาทมาจับ แค่นี้มันก็บอกอยู่แล้วว่าชีวิตมันน่าจะดีขึ้น”

“ค่ะ”

“พี่ก็เลยแคะรอยดูละครฉากที่พี่คิดว่าพี่คิดไม่ผิด แต่ก็แปลกนะ พี่ไม่เคยเห็นเขาทำที่สนใจใครจนกระทั่งได้มาพบกับเธอ”

“แต่อยากหว่านเสน่ห์เล่นมั้งคะ” มาลียังไม่ได้หลงใหลได้ปลื้มกับคำพูดนั้น

“แต่ว่าไปเธอก็น่ารักนะมาลี ดูออกไปทางนางเอกเกาหลีน่ารักๆ นะ คุณธรมณีย์เธอออกเปรี้ยวๆ ทันสมัย แสดงว่าสเปกคุณยุทธนี่คงจะบ้านๆ ดูน่าสงสาร แต่พี่เข้าใจละ”

“อะไรคะ”

“เขาคงอยากเป็นผู้ปกป้องมากกว่าอยากเดินตามกันมั้ง เงินทอง

ศักดิ์ศรี มันกินได้แต่มันไม่เท่า”

“มันก็เป็นเรื่องของเขากับคุณธรรมนี่ล่ะคะ”

“ไม่อยากจะลงมือที่สามระหว่างสองคนนั้นบ้างหรือ”

“ไม่หรอกค่ะ เปล่าประโยชน์ อย่างก็บอญุคนละประเทศอย่างนั้น
ภูเขาตั้งก็สูงๆ กันไว้ พี่วรรณคะ ผู้ชายอย่างคุณยุทธ คุณศักดิ์ คุณสุชิน
เนี่ย บอกตามตรงนะคะ น้องเจอมาเยอะแล้วค่ะ พอกลับไป บางคน
โทร. มาครั้งเดียวว่าถึงบ้านแล้วนะ แล้วก็หายต่อม คนเราอย่างไร
ก็ต้องเลือกที่มันสะดวกและเป็นไปได้ก่อนอยู่ดีละค่ะ”

“แต่พี่ว่าเขาชอบเธอนะ”

เมื่อได้ยินที่คุณวรรณพูด มาลือดมองกระจกมองหลังไม่ได้
ในแว่นกันแดดสีชา เธออยากเห็นดวงตาคู่นั้นว่าเขาคิดอย่างที่วรรณ
พูดจริงหรือเปล่า

ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ ความรักเป็นสิ่งที่สวยงาม มีใคร
สักคนรักเราในแบบที่เราเป็นเรา มันช่างดีกว่าแอบรักใครสักคนที่เขา
ไม่คิดสนใจ ใจของมาลืวิบไหว มันคงไม่ใช่แสงสว่างอย่างที่เธอต้องการ
หรอก มันเป็นความเหน็บหนาวมีดมนอนธการยิ่งกว่าเดิมด้วยซ้ำ

3

ด้วยทั้งคณะยังถือว่าอยู่ในวัยหนุ่มสาว ระยะทางเดินจากจุดจอตลอดไปตัวน้ำตกเกือบสองกิโลเมตรจึงไม่ใช่ปัญหาใหญ่ หลังจากจอตลอดและมาลิ่ยนเอกสารให้ ‘เจ้าหน้าที่หนุ่ม’ ที่คุ้นเคยกันแล้วเหมือนเดิมที่เขาจะมองสำรวจไปทั่วทั้งกลุ่มว่ามีใครที่ถือว่าน่าจะทำให้หัวใจมาลิ่สนไหวได้บ้าง

เมื่อเป็นอย่างนี้บ่อยๆ ในครั้งนี้มาลิ่จึงทำเป็นอ้ออ้อกับกลยุทธ์ให้หนุ่มวิจัักษ์ได้เห็น บางครั้งการเจ็บปวดจนชาชินน่าจะทำให้เขามีภูมิคุ้มกันหัวใจขึ้นมา แต่อย่างว่าความรัก...ลองได้รักใครสักคนแล้วคนบางคนก็ขอแค่ให้ได้รักก็ยั้งดี

“หน้าตาดีนะหนุ่มคนนั้น”

มาลิ่อดขำไม่ได้ ใช้ว่าคุณบรรณาคนเดียวที่หลงเสน่ห์วิจัักษ์ ผู้หญิงจากต่างถิ่นมากมาย รวมถึงเหล่า ‘อีแอบ’ หลายคนทีเดียวที่ได้พยายาม ‘ลี’ วิจัักษ์ ถ้าวิจัักษ์จะตกลงปลงใจกับใครสักคน เธอก็ยินดีด้วย แต่หลายๆ ครั้งทีเดียวเมื่อลูกทัวร์เดินไปถ่ายรูปที่ป้ายขนาดใหญ่ของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผาง น้ำตกที่ล่อชู แล้ววิจัักษ์ใช้สายตาอ่อนหวานขอให้เธออยู่ตรงนั้น แม้งานเขาจะยุ่งแต่เขาก็บอกตรงๆ ว่า

‘ขอให้ได้เห็นหน้ามาลีสักนิด หนักก็เบา เหนื่อยก็หาย’

วันนี้พอเห็นใบหน้าและสายตาของวิจักษ์ มาลีรู้สึกอยากจะร้องไห้ บางทีเธอก็อยากเอ่ยปากเรื่องที่คับข้องใจให้เขารู้ แต่ดูแล้วเขาคงรู้เรื่องเกี่ยวกับเธออยู่บ้าง ด้วยเมื่อลูกทัวร์ทั้งคณะไปถ่ายรูปกับป้ายและเต็นท์ที่กางไว้ วิจักษ์ก็เลี้ยวออกมาจากการทำหน้าที่ตรวจรายชื่อผู้ขออนุญาตเข้าน้ำตกเพื่อมาคุยกับเธอ

“ไม่จริงใช่ไหม”

“เรื่องอะไร” มาลีทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ใครๆ เขาลือกันว่ามาลีจะแต่งงานกับอนันต์”

วิจักษ์กับเพื่อนันต์อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เคยเรียนหนังสือมาด้วยกันจนจบมัธยมหก แล้วเพื่อนันต์ก็เข้าไปเรียนต่อที่แม่สอด วิจักษ์ช่วยพ่อแม่ทำไร่บ้าง เป็นลูกจ้างพายเรือขับรถอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งได้มาเป็นลูกจ้างอยู่ที่นี้

“จริง แต่ไม่ทั้งหมด”

มาลินีก็แน่ใจว่าจะบอกเล่าให้วิจักษ์รู้ต้นลึกลงหนาบางทั้งหมดดีไหม บอกไปแล้วมีประโยชน์อะไร ให้เขาเข้ามาเป็นมือที่สามอย่างที่ตั้งใจ และอีกอย่างเธอก็ยังไม่รู้แน่ชัดว่าปากกับลุงจะเอาอย่างไรกับปัญหาทั้งหมดนี้

“เดี๋ยวตัวก็รู้เองแหละว่าเรื่องเป็นอย่างไร และจะจบลงอย่างไร แต่เอาเป็นว่าตอนนี้มันเป็นแค่ข่าวลือเท่านั้น”

“จงใจจะปั้นหัวเค้าต่อไปละสิ” วิจักษ์มีที่ทำหุดหงิด

“พูดดีๆ นะวิจักษ์ แล้วเราเคยบอกว่ามีใจให้กับตัวหรือเปล่า เราบอกแล้วไงว่าเพื่อน แค่เพื่อนเท่านั้นนะ”

“ใช่สิ เค้ามันไม่รวยอย่างอนันต์นี่ ตัวเองถึงไม่สนใจ” น้ำเสียงนี้มีแววน้อยเนื้อต่ำใจ

“ตามใจตัวเองแล้วกัน จะคิดอะไรก็เชิญ” ว่าแล้วมาลีก็เดินก้าวยาวๆ จากมาโดยไม่ได้สนใจท่าทีกระฟัดกระเฟียดของเขา เมื่อเดินไปทันคณะที่บริเวณตรวจับตรก่อนเข้าน้ำตก มาลีก็รีบปรับสีหน้าให้เป็นสดชื่นทั้งที่หัวใจนั้นอึดอัดเหลือเกิน

“มาลี นี่ละค่ะ หัวหน้าทัวร์ของเรา”

มาลีส่งบัตรให้เจ้าหน้าที่ ยิ้มๆ ให้กัน ไม่ได้กล่าวอะไรด้วยเธอเองก็ยังไม่มื่ออารมณ์คุยกับใครทั้งนั้น

“เดินไกลไหมเนี่ย”

ถนนที่ลัดเลาะไปตามแนวป่าไม้สูงใหญ่ด้านหน้าทำให้วรรณถึงกับถอนหายใจตั้งเฮือก

“จากตรงนี้ก็ประมาณกิโลครึ่ง ไปได้กลับก็แค่สามกิโลเอง เดินกันไปหยอกกันไป ชมนกชมไม้ไป เดียวก็ถึงค่ะ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว อดทนหน่อยแล้วจะให้เห็นความสดชื่นและสวยงาม” มาลีต้องพูดเพื่อให้ลูกทัวร์เกิดกำลังใจ

“นี่ถ้าไม่เห็นว่าคุณดีอันดับน้ำตกที่สวยงามมาเที่ยวที่สุดในโลก อัจฉนาก็คงไม่อยากมาหรอก”

“จะก็เหมือนกัน”

“แต่อ้อว่าก็โอเคนะ ไม่ได้ไกลมาก ไม่ได้เดินขึ้นเขา ก็แค่ลัดเลาะไปตามทางนี้ไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ” มาลีตอบรับ แล้วขอร้องให้ทั้งคณะเร่งฝีเท้าออกเดิน

“ก็วรรณไม่ได้มีใครช่วยประคองเหมือนคุณอ้อคุณฉะนี่”

“ผมไงครับคุณวรรณ” สมศักดิ์รีบเสนอหน้าตึกๆ ของตนผลปรากฏว่าคุณวรรณยื่นมะเขงกให้

“ต้องเป็นผมใช่ไหม” สุชินรีบเสนอหน้าไทยๆ ทันทืเช่นกัน แต่คุณวรรณก็เบ้หน้าใส่ จนสุดท้ายคุณวรรณรีบก้าวเดินไปให้ทัน

คุณภรรยา แล้วก็เกาะแขน ผลปรากฏว่าฝ่ายชายไม่ได้ทำอะไร

มาลีมองภาพนั้นแล้วรู้สึกเห็นใจ บางทีแค่นั้นแหละที่คุณวรรณต้องการ การได้รักใครสักคนก็ดีกว่าหัวใจว่างเปล่า

เมื่อนึกถึงตรงนี้ มาลีใช้ความรู้สึกหันหลังกลับไป เธอนึกถึงใบหน้าของวิจักษ์เมื่อครั้ง เขาคิดอะไรบ้างนะ เขาคงทุกซอกใจเมื่อรู้ว่าเธอกำลังเป็นอื่น

“หะๆ กูบอกมึงแล้วไอ้วิจักษ์ให้ทำใจ ดูสารรูปตัวเองซะบ้าง ว่าตัวเป็นใคร แล้วเขานะใคร ถึงแม้มาลีมันไม่ได้เลิศเลอ แต่มันก็นับว่าดีกว่าเอ็งแล้วกัน”

“หยุดพูดเถอะพี่ คนกำลังกลุ้มๆ”

“กลุ้มใจแล้วมีประโยชน์อะไร ชายตาแลคนอื่นบ้างก็ได้ สาวอ้วนผางมีมาลีคนเดียวเสียที่ไหน บ้านสวนหลวงก็มีตั้งหลายคน ที่แม่กลองใหม่ก็มีชะเง้อเอ็งอยู่ ถึงแม่ไม่สวยเท่ามาลี แต่มีที่ไรที่นา มีบ้านไม้สักหลังใหญ่โตะนะ”

หนุ่มวิจักษ์ถอนหายใจ ใจของเขาไม่มีใครนอกจากมาลี トラบใดที่มาลียังไม่ได้แต่งงานกับใคร เขาก็ยังมีหวังที่จะได้ครอบครองเธอ

ขณะที่เดินทางเข้าน้ำตก นอกจากชมนกชมไม้ ถามั่นถามันนี่ ไกด์สาวแล้ว ลูกทัวร์ก็ถามคนที่เดินเข้าไปในน้ำตกก่อนแล้วกำลังกลับออกมา คนเราต้องการรู้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร ทั้งที่สุดท้ายก็ต้องประสบด้วยตัวเองอยู่ดี

มาลีมองแล้วนึกขำ มันเป็นอย่างนี้เกือบจะทุกคณะก็ว่าได้

แล้วการเดินทางที่ทุกคนมุ่งหวังก็สิ้นสุด

“กรี๊ดดดด สวย สวยจริงๆ ด้วย สวยจริงๆ เลย”

เป็นเสียงร้องของวรรณตั้งแต่พ้นแนวป่าไม้ กลยุทธ์หันมามอง
หน้าลูชินกับสมศักดิ์แล้วยิ้มนิดๆ แต่สายตานั้นเลยมาหาหมาลีที่หอบ
แฮกๆ เพราะเหนื่อยกับงาน

มันเป็นภาพซ้ำๆ ซากๆ แต่เธอก็ยอมรับว่ามันสามารถทำเงินและ
ทำให้เธอได้ใช้พลังที่มีอยู่ทำงานอย่างเต็มที่ เพราะทริบคนไทยไม่มี
อะไรมาก พวกเขาพอรู้เรื่องอยู่แล้ว แต่ถ้าเป็นทริบที่มีฝรั่งเธอจะต้อง
เตรียมสคริปต์ เตรียมล้างหู แล้วก็เตรียมถ้อยคำที่ว่า ‘พูดอีกทีสิคะ’
เพราะภาษาอังกฤษของเธอแค่สื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้เท่านั้น

“ขึ้นไปข้างบนได้นะ” คุณจ๊ะ จริญญาชี้มือไปยังคนกลุ่มเล็กๆ
ที่กำลังไต่ตรงโขดหินด้านบน

“ได้ค่ะ แต่ระวังลื่นหน่อยแล้วกัน”

“จะนำไปไหม”

“ถ้าयरูปก่อนแล้วกันค่ะ ตรงนี้จะเห็นน้ำตกในมุมมองทั้งสาม
ชั้นใหญ่ แต่ถ้าขึ้นไปแล้วก็จะสวยอีกแบบหนึ่ง แล้วที่สำคัญถ้าใครอยาก
เล่นน้ำ แนะนำที่ข้างบนนะคะ เป็นแอ่งกว้าง เล่นสนุก”

ขณะที่พูดก็มีนักท่องเที่ยวกระโดดหน้าผาจากอีกชั้นลงมาที่ห้องน้ำ
เสียงดังตูม

“คุณชิน คุณศักดิ์ ทำอย่างนั้นได้หรือเปล่า” คุณวรรณร้องถาม

“คงไม่ใช่ผมหรอกครับคุณวรรณ ไอ่ยุทแน่ๆ เลยที่ทำได้”

“ไอ้ทำ เรื่องเสียงตายแล้วยกให้ข้าเลย”

“ก็เป็นหัวหน้าเงินเดือนแะนี่ ลุยไปก่อนสิ”

“เดี๋ยวให้न्ह์เขาโดดให้คุณวรรณดูก็ได้” คุณจ๊ะ จริญญาตั้งสามี
ให้ร่วมวง

“ผมยังไม่มีลูกเลยคุณจ๊ะ แล้วอีกอย่างคุณก็ยังไม่รัก” พอสามี
พูดอย่างนี้ คนเป็นเมียก็หน้าแดง

“แหะ” คุณวรรณจึงถือโอกาสบอกให้รู้ว่าเสีย

หลังจากถ่ายรูปแล้วทั้งคณะก็ปั่นปายไปยังชั้นบนที่น้ำตกสูงไหลลงมา ซึ่งไม่ทำให้ใครๆ ผิดหวังเลยสักนิด

สายน้ำสีขาวไหลเป็นม่านยาวออกมาจากทิวไม้สีเขียวทำให้จิตใจพลอยสดชื่น อากาศที่เย็นฉ่ำทำให้ต้องขยับแขนมากอดที่อกตัวเองเพื่อเพิ่มความอบอุ่น ที่ตรงนี้มีหลายคูที่เดียวที่เคยห่มผ้าให้กัน เคยเสียดลเถอดเสื้อกันหนาวให้กันเมื่ออีกฝ่ายบอกว่า ‘หนาว’

สำหรับคณะนี้ ‘สวีต’ หวานได้เต็มที่จะเห็นจะเป็นคู่ของคุณจ๊ะกับคุณนนท์และคุณอ๋อกับคุณเอก มาลีเห็นคุณจ๊ะหีบแวนของสามีมาเช็ดหยดน้ำที่เกาะพราวให้ ส่วนคุณเอกสามีของคุณอ๋อก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับไปตามไรผมของคุณอ๋อที่ขึ้นเหลืองผสมกับไอน้ำที่ปลิวลงมา

สำหรับสามหนุ่มแล้ว มาลีเห็นลัดเลาะนำหน้าโดยไม่ได้อำนาจให้คุณวรรณขึ้นไปด้วย จนคุณวรรณหันกลับมาทำหน้ามุ่ม

“เครื่องยืนยันว่าพวกเขาไม่เคยสนใจพี่เลยจริงๆ นะ”

มาลีเพียงหัวเราะแหะๆ แล้วจุดรั้งมือของคุณวรรณให้ก้าวผ่านโขดหินขึ้นไปสู่จุดชมวิวและถ่ายรูปของน้ำตกที่ลือชื่อกว่าที่สวยที่สุด เมื่อขึ้นไปถึงมาลิก็คพบว่าทั้งสามหนุ่มลงไปดำผุดดำว่ายอยู่ในน้ำใสเย็นท่ามกลางเสียงร้องว่าหนาว

“ระวังเป็นตะคริวนะคะ อย่าไปลิกันะ อันตราย”

มาลีต้องร้องปราชัยเพราะเคยประสบเหตุแบบนี้มาแล้ว เธอไม่อยากให้คณะของเธอมีอันตรายถึงชีวิต

“สวยสมคำรำลือ ไม่เสียดายเงินกับเวลาเลยจริงๆ”

ละอองน้ำสีขาวกระเซ็นสร้างความชื่นฉ่ำและความมดงามเป็นสายไปทั่วบริเวณจนคุณวรรณอดเพื่อขึ้นมาไม่ได้

สามีคุณจ๊ะกับคุณอ๋อไต่หินลงน้ำตามทั้งสามหนุ่มไป สามสาว

ร่วมทริปปิ้งได้แต่ยืนสูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกแล้วเฮือกเล่า

และเมื่อมาถึงตรงนี้ครั้งใด มาลิกก็อดนึกถึง 'ใครคนหนึ่ง' เมื่อปีที่แล้วไม่ได้ เธอบอกกับเขาแล้วว่าระวังเป็นตะคริว แต่เขาอดตื้อถือดีคิดว่าตัวเองแข็งแรง และสุดท้ายเธอต้องรีบทะยานลงจากโซดหิน กระโจนลงไปลากเขาขึ้นมาจากน้ำเย็นไหลแรงในฤดูฝน

เวลาที่ผ่านไปเธอคิดว่าสามารถสลัดภาพบางภาพออกจากหัวได้ทั้งหมด แต่เอาเข้าจริงๆ ในวัยที่เปลี่ยวเหงา เธอเองก็พยายามมองหาใครสักคนที่ทำให้ชีวิตมีความอบอุ่นขึ้นมา

พ่อกับแม่ถือเป็นคนหนึ่งที่เธอควรยึดเป็นต้นแบบ พ่อรักแม่ เป็นสามีที่ดี รับผิดชอบครอบครัวจนกระทั่งตายจากกันไป

ลุงมิ่งกับป้าจำปีก็เหมือนกัน สามียู่ในโอวาท เมียขึ้นกเป็นนกที่ไม่เป็นไม้ ลูกทั้งสองคนแม่ไม่ได้ใส่ใจทั้งหมด แต่ทั้งเพื่อนันต์และพี่น้องหากก็ไม่ได้ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง พวกเขาใช้ชีวิตที่ดีงาม เพราะพื้นฐานของครอบครัวดี... ผิดกับเธอ

อยากเป็นดีๆ กว่านี้แค่นี้แหละ แต่เมื่อเหตุบังเอิญในปัจจุบันไม่เอื้อ เธอจึงมุ่งทำเฉพาะวันนี้ให้ดีที่สุด

ความปรารถนาเมื่อตอนใกล้จบมัธยมศึกษาปีที่หกก็คือการได้เข้าเรียนต่อที่สถาบันราชภัฏในสาขาครู แล้วพยายามสอบบรรจุให้ได้เพื่อขอกลับมาอยู่ที่บ้าน ในตอนนั้นเธอไม่ได้นึกถึงคู่ครอง เพียงนึกถึงว่าจะได้มีโอกาสมีอาชีพเลี้ยงพ่อแม่ให้สุขสบายในแผ่นดินเกิด

เมื่อพ่อเริ่มเจ็บป่วยตอนที่เธออยู่ชั้นมัธยมสี่ วันเสาร์อาทิตย์เธอก็มาทำหน้าที่ช่วยแม่ทำครัว ช่วยจัดบ้านพัก แล้วเริ่มขยับมารับโทรศัพท์ประสานงานรถ งานเรือ จนกระทั่งเมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก พ่อก็มาเสียชีวิต ท่ามกลางเงินรักษาตัวที่ป่ากับลุงเรียกว่าช่วยแม่บอกกับเธอว่าการทำงานอยู่ที่นั่นคือวิธีการใช้หนี้อย่างหนึ่ง

เมื่อจำนนกับชีวิตตัวเองแล้ว มาลีจึงฝากความหวังชีวิตไว้กับ มารุต หวังว่าน้องที่เรียนอยู่ชั้นประถมสี่จะมีความรักและปรารถนาดี ต่อชีวิตตัวเอง เพราะเธอพร่ำบอกน้องเสมอว่า

“เราโชคดีที่เป็นไทยได้สัญชาติไทย หากเราไปเกิดอีกฝากเขา ป่านนี้พวกเราก็ต้องมาทำงานใช้แรงแลกกับค่าแรงราคาถูกเหมือนกับ พวกฝรั่งนั่น”

เธอพยายามให้น้องตั้งใจเรียนและช่วยเหลือตัวเองให้มากที่สุด ดังนั้นในวันหยุดเสาร์อาทิตย์แบบนี้ มารุตจึงต้องตื่นเพื่อไปต่อคิวคอย บริการนักท่องเที่ยวที่จะเข้าไปในถ้ำตะโคะบี ถือไปฉายนำทาง พร้อมกับ บรรยายชี้ชวนแนวสนุกสนานกวนๆ เพื่อแลกกับความเห็นอกเห็นใจ ของคนมาเที่ยว

จะว่าเหมือน ‘ขอ’ ก็ใช่ แต่มันแตกต่างตรงที่เป็นการแสดงความสามารถแลกกับเงิน เหมือนกับที่เธอมักจะได้ทิปก่อนที่รถตู้จะ เคลื่อนจากไปเสมอ

“เพราะพวกเธอเป็นเด็กใจ ใครง่ายๆ จึงเมตตา” ป้ามักบอกเธอ อย่างนั้น

“ใจลอยอีกแล้วโก๊ตของผม”

เป็นน้ำเสียงของคุณภรรยา เขาโผล่ขึ้นมาจากน้ำเย็นด้วยปากแดง และร่างที่ลั่นๆ มาลีนึกโกรธตัวเองที่ลืมให้พวกเขานำผ้าเช็ดตัวติดมา ด้วย แล้วว่าจะแห้ง...

มาลีมองหุ่นกำยำในเสื้อที่แนบเนื้อ

“ทำไมไม่ถอดเสื้อก่อนลงล่ะ”

“ก็กลัวหนาวไง”

“อ้อ!” ทำหน้าเซ็งกลัวด้วยรอยยิ้มกับมุกนั้น

“งั้นก็หนาวกันต่อไป”

เมื่อคณะทั้งหมดทยอยขึ้นมา มาลีจึงต้อนให้ไต่ลงจากโขดหินสูงใหญ่ ส่วนตัวเองเดินรั้งท้าย แต่ก็อดร้องสิ่งเหมือนพวกเขาเป็นเด็กเล็กๆ ไม่ได้

“ช่วยดูแลกันเองด้วยนะคะ ระวังจะตกลงไป มาลีชี้ที่เกี้ยวหัวกลับแถมแรงไม่มีแล้วด้วย”

“ว่าแต่เขา ตัวเองเออะ ตัวผอมแห้งมีแรงเดินหรือเปล่า”

มาลีหันกลับมามองหนุ่มปากแดงที่เดินอยู่ข้างหลัง จังหวะที่หยุดเขาก็ยังเดินตาม จึงทำให้แผ่นหลังของเธอสัมผัสกับหน้าอกในเสื้อยืดชุ่มน้ำของเขา

ใจของตัวเองเต้นไม่เป็นจังหวะ เร็วแรงที่จะก้าวเดินต่อไป พลันหดหาย แล้วเธอก็หันมิตก่อนจะค่อยๆ หลุดลง นี่กระมังอาการของคนเป็นลม ใจของเธอสั่นหวิวไปหมด มาลีพยายามฝืนตัวเองให้เป็นปกติ แต่เธอบังคับตัวเองไม่ได้ มารู้สึกตัวเองอีกที คณะที่เดินลงกันมาก่อนกลับขึ้นมาดูเธอ พร้อมกับมีมือสาวๆ ช่วยกันหนุนคาง

“ไหวไหม”

“เป็นอย่างไรบ้าง ไม่ได้มีโรคประจำตัวใช่ไหม”

เป็นเสียงร้องถามของคุณอรชุมากับคุณจริญญา มาลีรู้สึกซึ่งในน้ำใจจนน้ำตาเอ่อมาอยู่ที่ขอบตา

“มึงทำอะไรน้องเขาอะไยอยู่”

เมื่อเห็นว่ามาลีลืมตาแล้ว พวกเขาจึงมีอารมณ์หยอกกันต่อ

“กูก็แค่บอก”

กลยุทธอยากจะยิงมุกบ้าง แต่จำต้องชะงักปากไว้ จะพูดออกไปได้อย่างไรว่าบอก ‘รัก’ มันเร็วไปมั้งสำหรับเขา แคเขารู้สึกเป็นห่วงเฉยๆ เห็นตั้งแต่ช่วงเดินขึ้นมาจากล่องแก่งแล้วว่าใบหน้าของเธอ

ชืดเผือด นี่ต้องมาออกแรงโหนพวงมาลัยขั้วรถขึ้นเขา มันคงใช้กำลัง
ไม่น้อย ยิ่งตอนเดินเข้ามา บางครั้งเห็นเธอหยุดหอบ แสดงว่าร่างกาย
คงไม่แข็งแรงเท่าไรนัก

เมื่อมาลิได้สติ สามสาวจึงช่วยกันประคองหญิงสาวลงสู่เบื้องล่าง
“ขั้วรถไหวไหมเนี่ย” สมศักดิ์มีที่ทำเป็นห่วง

“เดี๋ยวจะเสนอตัวขั้วให้แล้วกัน” กลยุทธรีบเสนอตัว

“ห่วงเขาลี” สุชินล้อเลียน

“ห่วงตัวเองมากกว่าเว้ย เกิดเป็นอะไรไปตอนรถขึ้นเขา พวกเอ็ง
ไม่ลงไปนอนหลับในเหวหรือกหรือ”

“แล้วมึงรู้จักเหวดีแค่ไหน” สุชินเริ่มปล่อยมุขขึ้นมาบ้าง

“ก็ข้างทางที่ลึกๆ นั่นไง ถ้าตกลงไปก็ละ แถมคนมาช่วยก็
เหนียวยากอีก”

“ผิด”

คนตอบผิดมีสีหน้าขุ่นๆ ขณะค่อยๆ ไต่ชะง่อนหินลงมา เมื่อ
ร่างกายได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ ได้ขยับแข้งขา ความหนาวเย็น
หลังขึ้นจากน้ำก็เริ่มหายไป และความสดชื่นกลับมาเยือนคนทั้งสาม
จนรู้สึกได้

“ถ้าลึกไม่ถึงร้อยเมตร เรียกว่า หอ-วอ-เอ เว้ มึงเข้าใจคำว่า
เว้ ไหม” คนฟังนึกขำตาม

“ส่วนที่ลึกกว่าร้อยเมตรจึงจะเรียกว่า เหว”

“ถ้ามากกว่าร้อยเมตรมากๆ ละ” สมศักดิ์ยังทำหน้าที่สงสัย
ชวนหาปัญญามาต่อปาก

“เหว-นรก ไง ตายสถานเดียว” พุดไม่พุดเปล่า สุชินทำท่า
เชือดคอตัวเองด้วย

“แล้วเมียที่บ้านมึงเขารู้หรือเปล่าว่ามึงมาสิคุณบรรณที่นี่ กลับไป

นรกะไวย”

“เงียบเลย กูเป็นโสดไวย”

“กูไม่เชื่อ” สมศักดิ์รีบย่อน

“คนที่ควรกลัวตายก็คือไอ้ยุทธมากกว่า”

สุชินรีบเปลี่ยนเรื่องคุย เพราะเขาเป็นประเภทรักง่ายหน่ายเร็ว ในคอนโดของเขามีผลัดเปลี่ยนกันมาเรื่อย ก็อย่างว่า...เขายังไม่พร้อม มีครอบครัว แต่ต้องการผู้หญิง ดังนั้นผู้หญิงของเขาจึงเป็นประเภทหาได้ตามอินเทอร์เน็ตหรือสถานบริการยามค่ำคืน สนุกสนานแล้วก็จากไป

เขาแนะนำวิธีการใช้ชีวิตแบบนี้ให้ทั้งสมศักดิ์และกลยุทธ์ มีแต่สมศักดิ์คนเดียวเท่านั้นที่คล้อยตามเป็นบางครั้ง แต่สุดท้ายมันก็พยายามที่จะกลับไปหา ‘รักแท้’ เหมือนเคย

ส่วนกลยุทธ์แทบปิดประตูตายเลยทีเดียว เขาบอกว่าวิธีการแบบนี้ไม่ตื่นเต้น หากจะมีชั่วคราวช่วยยามแบบนี้ ขอเป็นเริ่มต้นที่ความ ‘ชอบเป็นการส่วนตัว’

และดูแล้วคำว่าชอบเป็นการส่วนตัวที่กลยุทธ์นิยามไว้ ก็มาจบลงที่สาวน้อยหน้าหวานชวนสงสารคนนี้ สุชินถอนหายใจออกมา

แล้วเรื่องของนายกลยุทธ์นี้มันจะจบลงที่ตรงไหน ชอบเป็นการส่วนตัว แล้วก็สุขที่ได้ชอบเป็นการส่วนตัว สุดท้ายก็เห็บหนาวเป็นการส่วนตัวเหมือนเคย

“มันไม่กลัวไวยไอ้ชิน” สมศักดิ์ยังคงหยอกเรื่องเดิม

“ข้ายังไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อยนี่หว่า แล้วจะกลัวทำไม อีกอย่างคุณรณณีย์กับข้าก็ยังไม่ได้อะไรลึกซึ้งต่อกันเลย”

“มึงอาจจะไม่มี แต่เขามีกับมึงแน่พวกกูดูออก” สมศักดิ์ยังขยับเรื่องให้เข้าทางตัวเอง

“ปากแข็งไปจริงๆ มึงกำลังตีปีกอยู่เหมือนกันใช้ไหมล่ะ อนาคต
ทรูนะเพี้ย”

“เงียบเถอะ ไม่อยากคิด” ว่างแล้วเจ้าตัวก็ตัดบทเดินลิวตามคณะ
สามสาวข้างหน้าที่พามาถึงไปก่อน

“แหงเลยไอ้ศักดิ์ ไอ้ยุทธชอบน้องมาลีเนี่ย เลย”

“ไม่คิดเลยว่สเปกมันจะต่ำแบบนี้”

“มึงก็สเปกต่ำกูรู้ แต่มึงเจียมตัวว่าอย่างไรก็พ่าย ว่าไง คุณวรรณ
มึงไปถึงไหนๆ แล้ว”

“ถึงไหนก็เรื่องของกู”

“เรามองมึงสักนิดก็ดีหรงอก นี่ทั้งหัวใจเรามีแต่ไอ้ยุทธ เห็น
สุพรรณบุรีรู้จักไหม ถ้าไม่รู้จัก ขากลับกรุงเทพฯ กูจะได้ให้เขากลับทาง
สุพรรณ รักแท้ รักแท้ มีแต่คนอยากมีรักแท้ทั้งนั้นโว้ย แต่สุชินคนนี้
ขอมีแค่รักแท้ในคืนหลอกลวงเป็นพอ”

“หยุดเพื่อสักทีเถอะวะ รำคาญ”

สุชินหยุดก็แล้วก็ซ้ำๆ กับท่าทีของเพื่อนหนุ่มทั้งสองคน ชีวิต
คนเหมือนละคร อยากรู้เหมือนกันว่าจุดจบของละครเรื่องนี้จะเป็น
อย่างไร

**เมื่อเห็นมาลีเดินออกมาจากหน้าตึกโดยมีลูกทัวร์สาวสองคน
ขนาบข้างมาด้วย วิจัษณ์ก็รีบละงานแล้ววิ่งมาหา**

“เป็นอะไรเธอมาลี”

“เป็นลมคะ แต่ดีขึ้นแล้ว” จริญญาเป็นฝ่ายตอบ อรุชมาเพียงยิ้ม
และสำรวจจสีหน้าและที่ท่าชายหนุ่ม พอดีกับที่วรรณเดินมาทัน

“อยากเป็นลมบ้างจังน้องมาลี”

มาลีพอเข้าใจว่าคุณวรรณหมายถึงอะไร วิจัษณ์ไม่ได้หน้าแดง

อย่างที่วรรณต้องการเห็น เขายังมีสีหน้าห่วงใยมาลีย่างจริงๆ จังๆ

“มีอะไรไม่สบายใจบอกเค้าได้นะมาลี”

ประโยคห่วงใยของวิจักษ์พอดีกับที่กλυทกับพรรคพวกผู้ชายเดินมาทัน สมศักดิ์กับสุชินจึงยิ้มๆ แล้วผละออกไปพร้อมกับเอกชัยและอานนท์

“ไม่ได้เป็นไรหรอก ไม่มีอะไร ขอตัวก่อนแล้วกัน” ว่าแล้วมาลียิ่งก้าวเดินโดยมีอรชุมกับจริญญาก้าวตามมาด้วย แต่วรรณอยากรู้ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่จึงร้องร้อเพื่อจะเอ่ยถาม

“เป็นแฟนกันหรือ”

ชายหนุ่มในชุดลายพรางถอนหายใจออกมา พลังจ้องหน้าหญิงสาวผิวขาวผมหึกเป็นลอนดูทันสมัย และแม่ไม่เข้าใจในเจตนาแต่ว่าระบายออกไปคงดีกว่าเก็บไว้ให้อัดแน่นอยู่ในอก

“ผมชอบเค้า แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าเค้าชอบใคร”

“ทำไมไม่รู้”

“เพราะไม่เห็นว่าคุณมีที่ท่าว่าชอบใคร”

วรรณยิ้มแหยๆ พลังมองตามร่างของกλυท คนที่ไม่เห็นมีที่ท่าว่าชอบใครเช่นกัน แต่ว่าวันนี้เธอเห็นความวูบไหวในดวงตาของเขา แม่ไม่ได้บอกว่าชอบ เธอก็พอดูออกว่าเขาห่วงใยเด็กคนนั้นมากมายแค่ไหน ทำไมเขาถึงไม่มองหรือสนใจเธอบ้างนะ

“ขอตัวก่อนนะครับ”

เมื่อหมดเรื่องคุย วิจักษ์จึงผละออกเดินตามมาส่งมาลียิ่งรถยนต์และเมื่อเห็นว่าใครจะทำหน้าที่เป็นพลขับ เขาก็ชักสีหน้าแปลกใจ พลังเอ่ยถาม

“อ้าว มาลีไม่ได้ขับเองหรือ”

“ผมอาสาขับเองครับ มาลีเป็นลมเมื่อครู่ คิดว่าเธอน่าจะพักอีก

สักหน่อย ไม่ต้องห่วงครับ ผมมั่นใจว่าขับได้”

เมื่อได้ยินน้ำเสียงมั่นใจของชายหนุ่มที่ดูดีกว่าตน วิจักษ์จึงต้องถอยหลังออกมา

เมื่อคณะทั้งหมดกระโจนขึ้นทำารถพร้อมผ้าปิดปากปิดจมูก และสวมหมวกคลุมผมแล้ว รถคันที่กลยทุทเป็นพลขับก็ค่อยๆ ถอยออกมาจนกระทั่งแล่นลับหายไปกับโค้งถนนและฝุ่นที่ค่อยๆ จางลง

“หนุ่มนั่นชอบเธอ”

กลยทุทเป็นฝ่ายชวนคุยขึ้นมา มาลีไม่ตอบ หญิงสาวพยายามหาสาเหตุของการเจ็บป่วยไร้เรี่ยวแรงของตนในครั้งนี่มากกว่า คงเป็นเพราะพักผ่อนน้อยกับกินข้าวไม่ได้แน่ๆ ไซ้แล้ว เมื่อเช้าและกลางวัน เธอกลืนข้าวไม่ลงคอยด้วยรู้สึกว่ามีหิว และเธอคงเครียดเรื่องนั้นด้วย

เมื่อรู้สาเหตุ มาลิก็พยายามดึงใจกลับมารักษา มันเกิดขึ้นที่ใจก็ต้อดับที่ใจ เธอต้องกินต้องมีแรงถึงจะสู้ชีวิตต่อไปได้ ไม่ว่าจะไรจะเกิดขึ้น เธอจะไม่ท้อไม่หวั่น

4

เมื่อเห็นว่ามาลีไม่ตอบ กลยุทธจึงเปลี่ยนคำถาม

“มีอาการอื่นอีกไหม”

“อยากอาเจียน”

“ท้องเธอ”

“บ๊าลี ท้องกับใครล่ะ ท้องกับลมเธอ”

พอตอบไปแล้วเธอจึงได้สติ สาวโสดไม่ควรสองแ่งสองง่ามสอ
ไปทางรู้เรื่องแบบนี้มาก มันไม่ดี เดี่ยวราคาตก

“หนูมนั้นชอบเธอนี้”

แล้วเขาก็วกมาที่เรื่องอยากรู้ ทำไมเขาถึงได้อยากรู้เรื่องของเธอ
ด้วย ที่เธอไม่เห็นอยากรู้เรื่องของเขาเลยสักนิด

“จะว่าใช้ก็ใช่ แล้วทำไมคุณทนายถูก”

มาลีรู้สึกสตรขึ้นขึ้นมา แต่ก็อดหันกลับไปมองคนอื่นๆ ที่ฝุ่นฟุ้ง
จนได้แต่หนึ่งหน้าเหวอ โดยเฉพาะคุณวรรณา นอกจากผ้าปิดปากแล้ว
เธอยังใช้ผ้าพันคอพันรอบจมูกอีกรอบทีเดียว

“ส่งสารคุณวรรณาจ้ะเลย”

“หรือเธอจะไปนั่งข้างหลัง”

“คุณก็ขี้บรตเก่งนะ ตกลงานเมื่อไหร่ก็มารับจ้างทำงานที่นี่ได้เลย

ต้องโหนพวงมาลัยไปม้ายี่สิบห้ากิโล พอถึงทางลาดยางก็เล่นหิวแล้ว”

“เธอเก่งนะ พายเรือก็ได้ ขับรถก็ได้ มันไม่ง่ายเลยนะเนี่ย”

ปากเขาพูดไป ตาจ้องอยู่ที่ถนนแล้วผอนมาชำเลืองมองคนที่นั่งอยู่ด้านข้าง จนหญิงสาวต้องหันไปมองทางอื่น

“ผมยังไม่ได้ตอบเลยว่าทนายถูกใจ” แล้วเขาก็วกกลับมาเรื่องเดิม มาลีจำต้องหันหน้ากลับมา เธอไม่ได้บอกให้เขาพูด เพียงแต่ใช้สายตา มองเพื่อย้ำให้เขาพูดออกมาเอง

“ก็ผมเป็นผู้ชายเหมือนเขาก็แค่นั้นเอง”

“วิจักข์เขาเป็นเกย์นะ”

“งั้นผมก็คงเป็นเกย์เหมือนเขา”

มาลีรู้สึกว่ามันเจ็บของหนุ่มปากแดงหน้าขาวนี่ก็ใช้อยู่เหมือนกัน แต่ถึงอย่างไร มันก็ยังขัดกับข้อมูลที่คุณวรรณทำให้ไว้ยอดี้ หมอนี่ไม่ได้มีตาแลใครเลย จนกระทั่งคุณรมณีฝ่าฟันเข้ามา ดอกฟ้า...ถ้าหมาวัด หล่อเหล่าเจ้าสำอางแบบนี้ ก็นำลงมาพัดด้วยอยู่หรอก

“แต่เธอไม่ได้ชอบเขา เธอมีคนอื่นอยู่แล้ว”

“เก่งนี่ เก่งจริง” มาลีถือโอกาสยอแบบแตกตันให้

“อยู่แล้ว” เขาตอบพลางทำหน้าว่า ‘เก่งอยู่แล้ว’

“คุณคงมีแฟนเยอะน่าดู”

“เพราะอะไร”

“ก็หน้าตาดี หุ่นดี ผู้หญิงคงชอบ คงจับคุณเองเลยใช้ไหม”

“รวมถึงเธอด้วยไหมล่ะ”

“ก็ถ้าไม่มีคนอื่นอยู่ในใจอยู่แล้ว ก็อะนะ”

“เป็นก็ก็ได้นี่”

“ไม่อยากตกนรก ชอบอะไรที่มันเป็นของตัวเองมากกว่า”

ปากก็พูดไป แต่แท้จริงเธอไม่เคยมีแฟนมีแฟนกับเขาหรอก ราย

เพื่อนันท์ก็เข้ามาในลักษณะที่ว่าพูดดีด้วย มีของฝากจำพวกเสื้อผ้า กับแสดงอาการหึงหวงเมื่อรู้ว่ามันหนุ่มๆ ในหน่วยป่าไม้และลูกท้อว์ผู้ชาย มาสนใจเธอ

“เชื้อใหม่ ถ้าผมจะบอกว่าผมยังไม่มีใคร”

“ไม่เชื่อเด็ดขาดค่ะ แล้วอีกอย่างถ้าเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับฉันเลย บอกตรงๆ นะคะคุณกลยุทธ์ ไม่นี่มุกนี้มาลีเจอบาบ่อยๆ ค่ะ ถ้ามาลีหลงลมปากคนง่ายๆ ปานนี้ก็ต้องออกจากป่าไปเลี้ยงลูกหรือแม่ก็ซำใจตายเพราะชะง่อนพ่อของลูกกลับมาหาไปแล้วค่ะ”

ยิ่งได้รู้ความเป็นตัวตนของเธอ กลยุทธ์ก็ยิ่งสนใจ มาลีดอกนั้นก็ยังไม่ม่แผลงดอมดม แล้วตัวเขาเองละ เมื่อนึกถึงวันข้างหน้าแล้ว มันก็เป็นอย่างที่สาวน้อยคนนั้นพูดนั่นแหละ

ความรัก มันรวมถึงอนาคต รวมถึงชีวิตทั้งชีวิตไว้ด้วย การจะเลือกใครสักคนมันไม่ได้เลือกกันแค่หน้าตา ความพอใจ แต่รวมถึงความลงตัวในทุกๆ ด้าน แล้วเขาจะจับเด็กคนนี้ไปทำไม ถอยกลับไปคุยกันแค่ลูกท้อว์กับไก่ดี เพราะอย่างไรพุงนี้ก็กลับแล้ว

แต่เขาก็ไม่เคยเจอใครแล้วทำให้รู้สึกว่ ‘ใช่’ สักคน

อยากทำตามใจตัวเอง แต่...

ขอสุขเพียงชั่วครู่ช่วยยามก็ยังดี แต่อีกนั่นแหละ หากเธอวันไหนกับลมปากของเธอ แล้วเธอจะอยู่ที่นี้อย่างไร มันคงเจ็บปวดอย่างที่เธอได้เอ่ยออกมา

“เสียบเลย ฉันพูดถูกใช่ใหมละ”

“ถูกครับ ถูกจนผมต้องเก็บไปคิดหนักเลยทีเดียว”

“คุณวรรณบอกว่าคุณรมณีย์ชอบคุณ”

มาลีถือว่าการคุยในครั้งนี้อยู่เพื่อค้นหาความในใจของผู้ชายคนหนึ่งเท่านั้น และคิดว่ามันคงไม่มีผลอะไรต่อเธอเลย เพียงแค่อยาก

จะรู้จักผู้ชายให้มากกว่าที่เคยรู้เท่านั้นเอง

เมื่อได้ยื่นคำถาม เขาหันมามองหน้าในขณะที่เปลี่ยนเกียร์ก่อนจะเร่งรถให้ขึ้นเนิน แล้วก็เปลี่ยนเกียร์อีกครั้งในขณะที่รถวิ่งลงเนินเสียงข้างหลังกรี๊ดๆ เมื่อรถเข้าโค้งเหมือนกับที่มาลีทำในเวลาเช้าตรู่

“เขาบอกอะไรกับคุณอีก”

“ก็แค่บอกว่ามีดอกฟ้าจะโน้มลงดินก็แค่นั้น ที่ถามนี่ก็แค่ชวนคุยนะคะไม่ได้อะไรเลยจริงๆ”

“ถ้ามีคนมีฐานะดีๆ ลักคนมาชอบคุณ คุณจะทำอย่างไร”

“แล้วคุณทำอะไรล่ะ”

กลยุทธที่กับความหัวเร็วของเด็กสาว

“ผมก็รับไม่ตรีเขาไว้ แต่ผมก็ไม่ได้รับไว้ทั้งหมด ยังดำรงตนและเจียมตนว่าเป็นใคร ผมเองจะว่าจนก็ไม่ใช่ แต่ถ้าเทียบกับเขาแล้วมันใกล้เคียงกันเยอะครับ เพราะฉะนั้นผมก็ไม่อยากได้ยินใครมาพูดว่าผมตกถังข้าวสาร”

“คุณชอบเธอหรือเปล่า เพราะอะไร”

“ชอบแบบที่เห็นแล้วก็ชอบ แบบไม่มีเหตุผล”

มาลีรู้สึกดีกับคำตอบของเขา แล้วก็รู้สึกเป็นต่อขึ้นมานิดๆ ถ้าเขามีพฤติกรรมเช่นนี้กับเธอก็แสดงว่าเขาชอบเธอแบบไม่มีเหตุผล

“สรุปก็คือ แคร์รู้สึกเห็นใจกับความรักของเขา”

“เพราะเธอเป็นโอกาสดีๆ ของคุณ”

“พูดเหมือนผมเป็นพวกปึกทอง”

“แต่เขาไม่ได้ซื้อคุณนี่จริงๆ ฉันคิดว่าเขาก็คงคิดนานเหมือนกันนะกว่าจะทำอะไรตามใจตัวเองได้ พ่อแม่ของเขาคงไม่ปลื้มเท่าไรหรอกไม่ใช่ไหม”

“ผมถึงต้องระวังตัวไง บางทีมันก็เป็นเรื่องที่เขากับพ่อแม่ต้อง

เคลียร์กันก่อน”

“ถ้าพ่อแม่เขาไม่ว่า คุณก็โอเค แสดงว่าคุณไม่ยอมเปลืองตัว ไม่ยอมเจ็บตัวนี่”

คำพูดนั้นคล้ายจะเป็นการต่อว่า แต่เขากลับไม่ได้รู้สึกอย่างนั้นเลย เธอพูดแทงใจดำเขาต่างหาก นี่เขาเห็นแก่ตัวกับคุณธรรมนี้ขนาดนี้เลยหรือ ทางที่ดีเขาควรจะชัดเจนกับเธอโดยไม่มีท่าทีแบ่งรับแบ่งสู้แบบนี้

ถ้าคุณธรรมนี้ฝาด่านคุณพ่อมาได้ เขาก็ยังนั่งทำงานอยู่ตรงนั้นอย่างหน้าชื่นตาบาน

อยากแสดงตนออกไปชัดเจน แต่เขาก็มีภาระ หากปฏิเสธน้ำใจคุณธรรมนี้ก็เท่ากับว่าเขาก็ต้องเตรียมตัวหางานใหม่ อายุยี่สิบแปดปีกับงานดี เงินดี ใกล้เคียงบ้าน หาได้ง่ายๆ ที่ไหน

“บางที่คนเราก็ทำตามอำเภอใจทั้งหมดไม่ได้เหมือนกัน”

เมื่อเห็นว่าเขาเงิบตริกตรอง มาลีจึงสรุปความรู้สึกของตัวเองให้เขาได้รับรู้

เมื่อได้ยิน เขาก็ถอนหายใจออกมาโดยไม่หันหน้ามามองคู่สนทนา

“แล้วคุณมีเรื่องของคุณให้ผมร่วมคิดได้ไหม”

“ถ้าคุณกล้าเปิดเรื่องตัวเอง ฉันก็ต้องเล่าเรื่องของฉันให้คุณฟังได้” มาลีตอบตามตรง

“ก็เพื่อนันต์ลูกเจ้าของริสอร์ตชอบฉัน ฉันรู้สึกว่าเขาแค่ชอบแต่ไม่รัก เพราะรู้สึกว่าเขาอยากได้ฉันเป็นเมียเพื่อผลประโยชน์ ฉันรู้จักกิจการงานตรงนี้ของเขาดี ถ้าเขาเดินกลับมาเขาก็จะไม่เห็น้อยากอะไร อีกอย่างเขาก็กลัวว่าฉันจะไปได้ดีกว่าเขา”

“คุณคิดไปเองฝ่ายเดียวหรือเปล่า เขาอาจจะชอบคุณและรักคุณ

จริงๆ ก็ได้แหละ”

“ความรู้อีกมันบอกค่ะ แต่จริงๆ ฉันไม่ได้รักเขาหรอก ก็เฉยๆ ใจมาตลอดนี่คะว่าเขาเป็นพี่ เป็นญาติกัน แม้จะเป็นญาติห่างๆ แต่ก็ไม่ได้คิดจะร่วมสุขทุกข์แบบคู่ผัวตัวเมีย คล้ายกับว่ามีรู้อิสระทั้งคู่”

“ปัญหามันอยู่ตรงไหน”

“เขาบอกกับพ่อแม่เขาว่าจ้างจะต้องแต่งงานกับฉันให้ได้ ทั้งที่ฉันเองก็ปฏิเสธเขาไปก่อนหน้านี้แล้วว่าได้ไม่ได้คิดกับเขาแบบนั้น แต่เขาทะเลาะจะเอาชนะฉัน จะเอาชนะพ่อแม่เขา”

“แล้วไงต่อ”

“พ่อแม่เขาก็วางแผนให้ลูกเขาเหมือนกันคะ คงอยากให้เห็นแต่งงานกับคนที่มืออะไรเท่าเทียมกัน ฉันมันคนตัวเปล่า พ่อเป็นมะเร็งตายก่อนตายก็ได้ป่ากับลุงช่วยค่ายา ค่ารถ ค่าโรงพยาบาลมากมาย แม่ก็เลยถือว่าเป็นบุญคุณกันมากๆ เลยกะเกณฑ์ฉันให้ออกมาทดแทนบุญคุณกันตรงนี้ด้วย”

“คุณรู้อีกว่าเหมือนตุ๊กกันใช่ไหม”

“คุณรักศักดิ์ศรีของคุณ ฉันก็รักศักดิ์ศรีของฉัน ตอนแรกฉันก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองมีศักดิ์ศรีอะไร จนกระทั่งมาถูกเขาปฏิเสธเพราะว่าฉันจน ฉันเลยแค้นขึ้นมาจริงๆ นะ ถ้าเขาให้ฉันปฏิเสธจากปากฉันเอง ฉันคงไม่คิดอะไรมาก ก็คงรอว่าเมื่อจะมีใครสักคนผ่านเข้ามาเมื่ออายุมากขึ้น แต่พอเขาทำอย่างนี้กับฉัน ฉันบอกจริงๆ ว่าเครียด”

“แล้วหนุ่มป่าไม้คนนั้น”

“วิจัจักษ์ เรารู้จักกันมาตั้งแต่มัธยม เขาเป็นคนสวนหลวง ฉันคนแม่กลองเก่า เขาหน้าตาดีที่สุดในรุ่นเรา มีสาวๆ สนใจเขาเยอะเขี้ยวเขาก็เหมือนฉันนี่แหละ หน้าตาดีจนไม่น่าจะเกิดในสถานที่กันดารๆ แบบนี้”

“ก็น่าจะลงตัวที่เขา”

“ก็ฉันไม่ได้ชอบเขา”

“แสดงว่าเธอยังไม่มีใคร”

“เหมือนไม่มีใคร แต่ก็รู้สึกว่ามีใครอย่างไรก็ไม่รู้ ไม่ใช่ฉันใจว่าตัวเองสวายนะ แต่ฉันแค่รู้สึกว่าถึงเวลาเต็มยวมันก็มาเอง”

“ความรู้สึกมันบอกนะสิ”

“มั้งคะ”

กลยุทธ์หัวเราะออก ความรู้สึกแบบนี้บางทีเขาก็เป็นเหมือนกัน ในวัยโสดเขาไม่ได้รู้สึกเปลี่ยวเหงา อาจจะเป็นที่หน้าตา แต่เขารู้สึกว่าก็เราแค่งยังไม่ได้เจอกัน มันยังไม่ถึงเวลาก็เท่านั้น

คนสองคนปล่อยให้ความเงียบกั้นกลาง จนกระทั่งมาลืบอกให้เขาเลี้ยวขวาเพื่อเข้าสู่ถนนลาดยาง เมื่อรถแล่นสู่ถนนลาดยางแล้ว เขาก็เปลี่ยนเป็นเกียร์สูงก่อนจะเร่งเครื่องเต็มพิกัดจนรถกระบะคล้ายไม่ได้เกาะอยู่ที่ผิวถนน คนโดยสารข้างหลังต้องตะโกนโวยวายว่า “เลี้ยวไว้วัย” คนขับข้างหน้าจึงลดความเร็วลงได้

“ชอบความเร็วเหมือนกัน”

“ผมยังใช้มือเตอร์ไซค์อยู่เลยนะ มันคล่องตัวดี”

“ก็ไหนคุณบรรณาว่าคุณใช้รถรุ่นเก่า”

“ฮอนด้าของพ่อครับ หั้งไว้ให้ก่อนจะลาโลกตามคุณแม่ไป”

“เป็นไรคะอะไร”

“แม่ผมเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาว ส่วนพ่อคงรักแม่มาก อากาคล้ายๆ กับคนที่ตรอมใจตาย”

“มีจริงๆ หรือคะ”

“อายุแค่หกสิบเอง แต่ป่วยอยู่เรื่อยๆ จนหมอมายกกว่าเป็นมะเร็งปอด”

“สูบบหรี่”

“ไม่สูบ ไม่ดื่ม คงอยากไปอยู่ใกล้ๆ กันมั้ง” น้ำเสียงของเขา
เศร้าลาง

“เรามีอะไรที่คล้ายกันมากมายเลยนะ เออ ลืมเลย เตี้ยเบาเรถ
แล้วแวะสวนส้มสักหน่อย”

“แวะทำไม”

“เป็นธรรมชาติ”

ว่าแล้วพลซบก็หยุดรถตามที่เกดต์สาวต้องการ เมื่อลงจากรถ
บรรดาคนที่อยู่ข้างหลังก็ให้อิ้วเชิงล้อเลียน

“มดจากหน้ารถกระเด็นมาข้างหลัง กัดหน้าตาพวกภูมดเลยนี่
มึงเห็นไหม”

สมศักดิ์ชี้ไปที่ใบหน้าเซระอะฝุ่นของตัวเอง ทุกคนจ้องหน้าแล้ว
พากันหัวเราะ ก่อนเดินตามมาลิไปที่เต็นท์ขายส้มเขียวหวานของสวนส้ม
ข้างทาง

“ไปดูไร่ส้มได้ไหม” จริญญาร้องถาม มาลีพยักหน้า

แล้วสองสามีภรรยา ก็ขอแยกตัวไป อรชুমากับเอกชัยตามไป
อีกคู่

“คุณวรรณไปไหม” สมศักดิ์ร้องถาม

“ไม่เอาหรอก วรรณอยากดื่มน้ำมากกว่า”

ว่าแล้ววรรณก็เปิดกล่องหยิบน้ำส้มคั้นในขวดที่แช่ในถังแข็งออกมา
ขวดแรกเธอส่งให้กลุ่ทช เขารับไว้ ขวดที่สองส่งให้มาลี ซึ่งมาลีรู้ดีว่า
หากลูกทัวร์ทำอย่างนี้หมายความว่าเธอไม่ต้องจ่าย เพราะพวกเขา
จะต้องจ่ายกันเอง เมื่อส่งน้ำส้มให้ลูซชินแล้ว คุณวรรณก็หยิบแล้วเปิด
ของตัวเองพร้อมกับยกขึ้นดื่ม

“โอ้โฮ เจ็บจี๊ดๆ” ว่าแล้วคุณสมศักดิ์ก็ผละจากไป

สุชินกับกลุฑุทธขำกึกกันที

“คุณวรรณท่ามั่นแรงนะแบบนี้” กลุฑุทธร้องบอก

“ท่าแรงที่ไหน” ปากพูดไปแต่ใจรู้สึกผิด รู้ทั้งรู้ว่าเขาสนใจตัว
ก็หน้าน้อยใจอยู่หรอก แต่ผู้ชายน้อยใจได้ที่ไหน ในที่สุดวรรณก็อดทน
กับความรู้สึกของตัวเองไม่ได้ หญิงสาววางขวดเปล่า แล้วเปิดกล่อง
หยิบน้ำส้มขวดใหม่ออกมา เธอส่งเบงก็ร้อยให้มาลีทำนองว่าจัดการ
ตรงนี้ให้ด้วย แล้วเดินตามสมศักดิ์ไปที่สวนส้ม

“งานนี้ คุ่มค่าะไอ้ยุทธ ใครจะรู้ว่าไอ้ศักดิ์มันจะเล่นบงอน
มันงอนเป็นด้วยเหออะ”

“ก็คงรู้สึกเสียหน้ามั้ง”

มาลียิ้มๆ ความรักทำให้โลกเป็นสีชมพูได้ฉันใด ความรักก็ทำให้
โลกเป็นสีดำได้ฉันนั้น

เมื่อสามีภรรยาทั้งสองคู่เดินกลับมาจากการถ่ายรูปกับสวนส้ม

แล้ว ทั้งคณะก็ปายปิ่นขึ้นกระบะท้าย โดยที่กลุฑุทธยังเป็นคนขับและ
มาลีนั่งเป็นไกด์บอกทางอยู่ข้างหน้าเหมือนเดิม

รถแล่นออกจากสวนส้มท่ามกลางบรรยากาศที่พระอาทิตย์ใกล้
กับแผ่นดินทางทิศตะวันตก ลูกไฟดวงกลมๆ สีส้มที่เคยสว่างยอแสงลง
แล้วภาพทิวเขาที่สลับซับซ้อนก็อยู่ในคลองจักรจุนคนขับต้องลดความ
เร็วรถลงด้วยอยากให้เพื่อนๆ ที่นั่งอยู่ด้านหลังปล่อยจิตใจให้ล่องลอย
ไปในจินตนาการบ้าง คลื่นภูเขาแผ่นดินตรงนี้คงไม่มีพิษภัยเท่ากับคลื่น
ตึกรามบ้านช่องในเมืองใหญ่

เขาเลื่อนกระจกแล้วปิดเครื่องปรับอากาศ สายลมพัดอุ้เข้ามา
ในบริเวณหน้ารถพร้อมกับเสียงคุยกันที่จางเจินนาทจากคนด้านหลัง
“โรแมนไวย์” เป็นสุชินที่พูดดังๆ แล้วก็ตามมาด้วยเสียงหัวเราะครืน

ทีเดียวน

มาลีเสมองข้างทางทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่ก็อดปรายตามองคนขับ
ลัคนิดไม่ได้ เขาสวมแว่นสีชาจึงไม่เห็นดวงตาที่แท้จริงว่ากำลังคิดอะไร

“ไปดูวัดที่สร้างโบสถ์ด้วยไม้สักใหม่”

“ไกลไหม”

“ไม่ไกลหรอกค่ะ เลี้ยวซ้าย”

“ยังไม่ได้ตกลงเลยนะ” เขาริบแยง

“อยากไปก็เลี้ยว”

ที่ตรงนี้ ในเวลาประมาณเท่านั้น มาลินีก็ถึง ‘เขาคอนันต์’ ขึ้นมา
แต่มันเป็นคำพูดที่ตรงกันข้ามทีเดียวน

“มีตรงไหนที่น่าสนใจบ้าง”

เขาไว้ผมยาวหยิกเป็นเกลียวจนถึงกลางหลังแล้วมัดหลวมๆ
เผยให้เห็นใบหน้าทีเดียวนมากฝรั่งอยู่เรื่อยๆ จนดูน่าหมั่นไส้

“เลี้ยวซ้าย”

“ไปดูอะไร”

“เลี้ยวซ้าย”

แล้วเขาก็เลี้ยวไป แต่ไม่วายพยายามซักถามว่ามีอะไร ไปแล้ว
จะเจออะไร จนกระทั่งถึงหมู่บ้านหนองหลวง ถึงวัดหนองหลวง

มาลีลงจากรถ เขาริบลงตามพร้อมกับกล้องตัวใหญ่ เขาถ่ายรูป
จากมุมไกล มุมกว้าง ซุ่มเข้าไปข้างใน วุ่นอยู่ตรงนั้นเป็นนานสองนาน
เธอก็นั่งคุยกับแม่เต่าที่ขายดอกไม้รูปเทียนจนรู้ลึกเมื่อ

วันนี้คนขับรถนามกลยุทธเลี้ยวซ้าย แล้วเขาก็ใช้คำถามเดียวกัน
เหมือนอีกคน เธอรู้เช่นกันว่าจะต้องตอบว่าอย่างไร

“ตรงไป ตรงไปเรื่อยๆ ยังไม่ถึงหรอก ขับไปเรื่อยๆ”

มาลีบรรยายโดยที่ไม่ยอมบอกจุดมุ่งหมาย เขาหันมามยิ้มให้

แบบก็อารมณ์เหมือน ‘เขาคอนนั้น’

“กวนนะเรา”

มาลียิ้มมึนตๆ แล้วเมินหน้าเข้าหาข้างทางจนกระทั่ง

“เลี้ยวขวาข้างหน้า”

เขาไม่ปฏิบัติตาม กลับขับไปเรื่อย ๆ

“เลี้ยวขวาไป เลยแล้ว” มาลีเสียงดังขึ้น เขาหันมามิ้มให้อย่างเป็นต่อ

ก่อนจะเหยียบเบรกจนคนหน้ารถหัวคะมำ

“แกลิ่งกันไซ้ใหม่” มาลีแหวใส่ทันที

“เปล่า หยอก”

“เฮ้ย เล่นไรกันวะ” สมศักดิ์ตะโกนมาสมทบ คนข้างหน้าไม่ตอบ แต่ถอยรถแล้วเลี้ยวขวา

โบสถ์ที่สร้างด้วยไม้สักทั้งหลังตรงหน้าสร้างความตื่นตาตื่นใจ
ให้คนที่อยู่ในที่เจริญทางวัตถุ สุชินจุปากให้รู้ว่าจิตใจของเขาจดจ่อ
อยู่กับราคาของไม้มากกว่าคุณค่าที่ได้เห็น

ทั้งคณะลงจากรถ มาลีรีบเดินไปยังบริเวณจุดซื้อดอกไม้รูปเทียน
ของวัด ป้าที่ดูแลอยู่ยิ้มให้พร้อมกับทักทายด้วยภาษาถิ่น มาลีพูดคุย
ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ขณะที่เดินตามมาหยุดฟังแล้วมองหน้าไกด์สาว

“ทำไงต่อไป”

กลยุทธ์ถามพลางเดินมาจนเกือบจะชิดกับหญิงสาว มาลีจ้องหน้า
แล้วรีบแลเหลียวไปยังคนอื่น

“ไม่เคยไปวัดกันเธอ”

ทุกคนส่ายหน้า

“ก็ซื้อดอกไม้ตรงนี้ แล้วก็เข้าไปไหว้พระด้านใน หรือใครจะ
ทำบุญอื่นๆ เช่น ตัดผ้าป่าสร้างหอกลองก็ติดได้เลยค๊ะ แค่นี้เอง”

ทุกคนมองหน้ากันแล้วรีบปฏิบัติตามศรัทธาเดิมของตน

“คุณไม่ไหวกับพวกเราเธอ” กลยุทธยังถาม

“เคยไหวแล้ว” มาลีตอบตามตรง

“ไหวใหม่ก็ได้นี่น้อง มาเร็ว เข้าไปกับพวกพี่ๆ” ลูซินส่งดอกไม้ให้
มาลีจำต้องควักเงินส่วนตัวใส่ตู้บริจาค

“เห็นใหม่ไอ้ซิน น้องเขาไม่ยอมทำได้ดอกไม้ของมึง” สมศักดิ์ได้ที่
‘จับ’ มาลียิ้มเหี้ยๆ ให้

ทั้งหมดพากันเดินขึ้นบันไดโบสถ์ไปยังด้านใน กลยุทธยังแก็ๆ
กั๊งๆ อยู่จนกระทั่งมาลีที่จะเดินตามหมู่คณะไปต้องหันมาถาม “ไม่เข้าไป
หรือ”

เขารีบก้าวตามไปทันที

องค์พระพุทธรชินราชจำลองที่ประดิษฐานอยู่ในพระอุโบสถทำให้

ทุกคนนั่งลงจุดธูปเทียนแล้วสงบจิตใจสวดมนต์ หรืออธิษฐานตาม
ความปรารถนาของตน

มาลินั่งพับเพียบยกมือพนมพร้อมดอกกล้วยไม้ จิตใจของเธอ
ยามนี้นึกถึงแต่อนาคตเพียงอย่างเดียว ป้ากับลุงจะบันดาลให้ชีวิตเธอ
เป็นอย่างไรหนอ ขอให้เธอมีความสุข ไม่มีทุกข์มีร้อนใจด้วยเถิด

เมื่อลิ้มตาขึ้น คนที่นั่งข้างๆ เธอคือเขา ‘กลยุทธ’ มาลีแลเหลือบ
ไปเห็นจมูกที่โด่งเป็นสันบนผิวน้ำสะอาด ตาของเขาหลับริ้ม

“ขอเลขสามตัวท้ายหรือไอ้ยุทธ” เป็นสมศักดิ์ที่นั่งถัดไปหยอกให้
แต่เขาก็ยังไม่ยอมลิ้มตามาต่อปากต่อคำ

“จะไปไหนต่อ” วรรณที่นั่งอยู่ทางด้านซ้ายของมาลีตั้งคำถาม

“พาไปถ้าตะโคะปิ แล้วแวะตลาดในอำเภอดองกลางคืนนี้ไม่ดริงกั
กันหรือคะ” มาลีกระซิบถามเบาๆ

“ตอบในนี้ได้หรือ ในโบสถ์มันบาปนะ” สุชินที่นั่งอยู่ข้างหลังมาลี พุดเบาๆ เช่นกัน

กลยุทธลืมนตาแล้ววางดอกไม้ไว้บนพานรอง ก่อนจะก้มลงกราบ สามครั้งอย่างงดงาม

มาลีจ้องมองกิริยานั้น แล้วเธอก็ต้องรีบตัวตายเป็นยังๆ คู่สามีภรรยาทั้งสองคู่ที่กำลังปิดทององค์พระด้วยกัน

‘เคยทำบุญร่วมกันจึงได้มาอยู่ด้วยกัน’

การแต่งงาน การมีคู่ครอง หมายถึงได้พบคนที่ทำบุญด้วยกัน แล้วหรือเปล่าละ แล้วพวกที่เป็นโสดพวกนี้ละ เนื้อคู่ของพวกเขายู่ที่ไหน

สมศักดิ์กับสุชินพากันถอยออกไปพร้อมกับบรรณา คู่สามีภรรยา ค่อยๆ พากันเดินเลี้ยวออกจากโบสถ์ไปข้าง

“คิดอะไร” เขาระชิบถามมาลีเบาๆ

มาลีหันไปมองหน้ากลยุทธ แล้วถอนหายใจออกมา

“แล้วคุณล่ะคิดอะไร”

“คิดว่าขอให้หน้าที่การงานเจริญรุ่งเรือง ไม่มีปัญหาอุปสรรคใดๆ”

“ขอเรื่องความรักด้วยหรือเปล่า”

ทำไมเธอถึงได้อยากรู้กับประเด็นนี้นั่นกันนะ

“น่าจะขอพระด้วยไหม” เขาย้อนถาม

“คุณเคยอธิษฐานกับพระเรื่องความรักด้วยหรือ”

“ก็เคย” มาลีสารภาพ

“เคยขอให้เจอคนดี อยู่ในศีลในธรรม ชยันต์มาหากิน”

“เจอหรือยัง” เขาถามกลับ ทำให้มาลีถึงกับกลืนคำแทบไม่อยู่ หญิงสาวไม่ตอบ เพียงลุกขึ้นแล้วพุดแค่คำว่า “ไปกันเถอะ”

มาลีเดินนำออกไป กลยุทธ์รีบเดินตาม

เมื่อพ้นจากกรณีประตุ สายตาของทุกๆ คนที่ออกไปก่อนจ้อง
มายังสองคนแล้วมีคำถามอยู่ในสีหน้า ทุกคนเลือกที่จะเงียบ ทำให้มาลี
ยิ่งเขิน กลยุทธ์ที่เดินตามมาส่องมองรอบๆ โบสถ์แก่เขินไปด้วย

“ไปขึ้นรถ” เขารีบตัดบท

ทุกคนยังมองคล้ายเดียวกันไว้เพื่อแก้มทั้งสองคน

“มองอะไรกัน” กลยุทธ์ยิ้มกว้าง ส่วนมาลีรีบก้มหน้าก้มตาใส่
รองเท้า

“ขอให้รักเรานั่นนรินทร์”

ลูซิโนโพล่งขึ้นมาดังๆ แล้วทุกคนก็พากันขำก๊ากๆ ไม่พูดไม่จาอะไร
เพียงแต่รีบเดินไปป็นปายขึ้นกระบะท้ายรถ

มาลีเข้าประจำที่คนขับ กลยุทธ์เดินตามมา ใจหนึ่งเขาอยากไป
นั่งด้านหลัง แต่อีกใจ...ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วนี่ ต้องลองลุ้นกับสาวบ้าน
ป่าสักตั้ง

“เฮ้ย นั่งหลังด้วยกันก็ได้นะ ฝุ่นไม่มีแล้ว” สมศักดิ์เซวกลับมา

กลยุทธ์ทำเสียงจี้จ๊ะแล้วรีบเปิดประตูเข้าไปนั่งคู่กับคนขับที่ถอน
หายใจออกมา

5

“ไปไหนต่อ”

กลยุทธ์เริ่มชวนคุยคล้ายกับว่าไม่ได้มีอะไรเลยก่อนหน้านั้น มาลีถอนหายใจออกมา

รู้ทั้งรู้ว่าพวกเขาคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงใจง่าย รักคนง่าย เห็นคนหน้าตาดีๆ เป็นไม่ได้ แต่เธอมีสิทธิ์โกรธพวกเขาหรือ เธอเป็นลูกท้วร เธอมีหน้าที่ให้ความสุข เพียงแค่นอนและกินนี่เท่านั้น พวกเขา ก็จะกลับไปแล้ว คนอื่นก็จะเข้ามาให้เธอได้รับใช้

“ไปถ้่า”

มาลีพูดสั้นๆ แล้วสายตาของเธอก็อยู่ที่ท้องถนน จนกระทั่งรถเลี้ยวขวาเข้าถนนลูกรังที่ทอดผ่านป่าไม้ เพียงสองร้อยเมตรก็พบลานจอดรถ ชาวบ้านปลูกร้านขายของประเภทล้มตำไถ่อย่าง กล้วยบั้ง ขนมขบเคี้ยว และน้ำอัดลม มีห้องน้ำล้อมด้วยลังกะสี

มาลีลงจากรถ ส่วนลูกท้วรทั้งแปดคนรีบลงไปยืนบิดชี้เกียจข้างรถ เด็กสองคนที่ถึงคิวทำหน้าที่เป็นผู้นำเข้าชมถ้่าต่างกุกุกออกมาทำงานของตนตามที่ได้ตกลงกัน

“ตรงนี้เป็นหน้าที่ของเด็กๆ นำเข้าชมถ้่าคะ”

“อ้าว แล้วมาลีละ” วรณารีบร้องถาม

“ให้เด็กๆ ฝึกทำหน้าที่เป็นไกด์ค่ะ ส่วนค่านำทางแล้วแต่จะ
ให้พวกเขา”

มาลีหิ้วดาให้เด็กชายสองคนที่มีไฟฉายสะพายอยู่บนไหล่
แล้วเลี้ยวไปยังร้านค้า

แล้วคณะทัวร์ของวรรณาก็เดินตามเด็กวัยสิบขวบไปยังถ้ำที่อยู่
ด้านในด้วยที่ทหาหมี่ความเชื่อมั่นในฝีมือไม่

หายไปราวครึ่งชั่วโมง แล้วสายตาของมาลิกี้เห็นวากลยุทธ์เดิน
โอบไหล่ห้องชายของเธอออกมาด้วยใบหน้าเหมือนยิ้ม ส่วนวรรณาก็หัวเราะ
คิกๆ คักๆ เหมือนกับอรชумаและจริญญา ส่วนสมศักดิ์ สุชิน เอกชัย
และอานนท์ที่เดินรั้งท้ายก็ใช้ฝ่ามือเป็นเชิง ‘เบียดกะโหลก’ ปิยะ เพื่อน
ของมารุต

มาลิกี้เอนตัวลงนอนกับพื้นไม้ไผ่ของร้านค้าผุดลุกขึ้นนั่งเมื่อ
พวกเขาพากันเดินมาถึง

“เอาไปแบ่งกัน”

กลยุทธ์ควักเบงก็สีแดงส่งให้มารุตหนึ่งใบ คุณวรรณาก็ให้เบงก็
ยี่สิบบาทไปสองใบ แล้วคุณอ้อ อรชุมากับคุณจริญญา ก็ส่งไปให้อีกคน
ละหนึ่งร้อยบาท สีหนุ่มที่เดินตามหลังก็ยื่นเงินของตัวเองให้เพื่อนมารุต
เช่นกัน

เด็กชายทั้งสองคนพนมมือไหว้แล้วรีบผลุบหายไ้ทางห้องน้ำ
มาลียิ้มกริ่มที่เห็นว่าในวันนั้นห้องชายและเพื่อนมีรายได้กันแล้ว

“เป็นไงบ้างคะ”

“เหลือกินจริงๆ กวนทีนโดยแท้”

วรรณามีคำหยาบต่อท้าย เพราะตลอดเส้นทางเดินในถ้ำ เด็ก
สองคนจะปล่อยมุกจนทำให้ทั้งคณะหัวเราะเอิ๊กอ้อกอยู่เรื่อยๆ

“น่ารักดีค่ะ” อรชุมาดำเป็นประกายทีเดียว

“อยากมีลูกที่ฉลาด ปฏิภาณไหวพริบดีๆ เหมือนเด็กๆ พวกนี้
จ้งเลย” จริญญามีน้ำเสียงชื่นชม

กลยุทธ์มองหน้ามาลีแล้วยิ้มนิดๆ ให้ คล้ายกับว่าเขาเองก็มี
ความสุขเหมือนกัน

“ชื่ออะไรรับประทานรองท้องถิ่นก่อนนะคะ ช่วยเหลือชาวบ้าน”

สมศักดิ์กับสุชินปรี่ไปที่โหลเหล้าตองยาแล้วอ่านเสียงดังๆ

“ม้ากระที่บโรง โตไม่รู้ล้ม คุณจะชื่อไปให้คุณนนท์ลี ของดิฉัน
คุณอ้อก็เหมือนกัน เอาไปสักสองขวด” สุชินได้ที่รีบหยอก คู่กรณีจึง
โต้กลับมา

“ของผมนงใช้การได้ดีครับ ยังไม่จำเป็นต้องพึ่งพาอะไร”

อรชุม่าจึงบิดแขนสามี่ด้วยไปหน้าแดงระเรื่อ

เมื่อเห็นว่าเขาคุยกันสองแ่งสองงามและสนุกสนานในกลุ่มกันเอง
มาลีจึงค่อยๆ เลี้ยวออกมายังรถยนต์

กลยุทธ์มองตามร่างเล็กที่เดินไป ใจของเขารู้สึกแวงงไหว พรุ้งนี้
แล้วเธอก็จะเป็นเพียงภาพฝันที่เขาตามหา สเปกของเขาเป็นผู้หญิง
สู้ชีวิตแบบนั้นหรือ เขาถอนหายใจออกมา พลังใช้สายตาซึมซับภาพ
ของมาลีไว้ในความทรงจำ

**เมื่อรถกำลังจะถอยออกจากจุดจอดรถ เด็กชายมารุตกับเด็กชาย
ปิยะผู้เป็นไก่อัดนำเที่ยวในถ้ำตะโकेบิ ถ้ำภาษากระเหรี่ยงที่แปลเป็นไทยว่า
‘ถ้ำมะม่วง’ อันมีความยาวถึงสามกิโลเมตรก็รีบวิ่งกระหืดกระหอบมา
ตะโกนเรียก**

“พี่มาลี หนูกลับด้วย”

มาลีหยุดรถให้เด็กสองคนปีนป่ายไปยังท้ายรถ พอขึ้นไปแล้ว
ทั้งสมศักดิ์ สุชิน รวมถึงอานนท์และเอกชัย ต่างก็หยอกเย้าจนเด็กสอง

คนหัวเราะแล้วยิ้มสดชื่น

“แบ่งกันแล้ววันนี้ได้คนละเท่าไร” เอกชัยดึงเด็กวัยสิบขวบ
มาไว้แนบกาย

“คนละ...” ปิยะจะร้องบอก ดีแต่ที่มารุตทำเสียงจู้ไว้

“เป็นความลับของบริษัทครับ” เขาเปลี่ยนคำตอบกลางเสียงโห่ฮิ้ว
ของพี่ๆ ที่ยิ้มหน้าระรื่น

ในกระจกมองหลัง แม้ไม่ได้ยินว่าเขาคุยอะไรกัน แต่มาลีก็ตั้งใจ
ที่เห็นว่าน้องชายของตนเองมีความสุข

“เด็กสองคนนี้น่ารักดีนะ รู้จักทำมาหากิน เงินที่ได้ไปพวกเขา
จะเอาไปทำอะไรบ้าง” กลยุทธ์ที่เปลี่ยนมาเป็นผู้โดยสารชวนคุย

“มารุตก็จะเอาไปให้แม่ ส่วนปิยะก็คงเหมือนกัน” มาลีตอบ
เท่าที่รู้

“เหนื่อยไหม”

น้ำเสียงจากคำถามที่อยู่ๆ ลอยเข้ามา ทำให้มาลีรู้สึกตัวเบาขึ้น
อย่างประหลาด ความหนักอึ้งทั้งหมดที่สะสมอยู่ทั่วสรรพางค์กายคล้าย
จะปลิวหาย

หญิงสาวหันกลับมามองหน้าคนถาม ถ้าเธอตอบว่าเหนื่อยเขา
จะช่วยอะไรเธอได้บ้าง เมื่อคิดอย่างนั้นมาลีจำต้องเงยบงก จนกระทั่ง
รถแล่นไปถึงตลาด มาลีจอดรถที่บ้านครูชันซึ่งเป็นร้านขายของที่ระลึก
และมีมุมบอกเล่าความเป็นมาของอำเภออุ้มผาง

ได้เวลาสักครึ่งชั่วโมง ทั้งคณะก็กลับขึ้นรถมาด้วยของที่ระลึก
คนละอย่างสองอย่าง แล้วมาลีก็ขับรถต่อไปยังสายน้ำใสรีสอร์ท

“รับประทานข้าวเย็นกันตอนประมาณหนึ่งทุ่มนะคะ ตอนนี่
ก็อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า”

“มาลีมีเครื่องปั่นผ้าไหม” วรรณาร้องถามขึ้น

“มีค่ะ เอามารวมกันที่หน้าบ้านพักแล้วมาลีจะปันแห้งให้”

“เตรียมน้ำแข็งกับโซดาออกมาด้วยเลยนะ” วรณาลั่งซ่า เนื่องจากตอนต่อรองราคา ความพิเศษตรงนี้มีมาลีให้ลูกทัวร์กรุ๊ปนี้เป็นกรณีพิเศษ คนอื่นๆ แยกย้ายกันเข้าห้องพัก มาลีถอนหายใจออกมา กลยฺหุทรมองหน้าเพราะเขารู้ว่าวรรณามีนิสัยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งเขาเองก็มีส่วนร่วมอยู่ด้วยมากเพียงไหน การขอน้ำแข็งและโซดา รวมถึงการเอาเสื้อผ้าไปปันแห้งให้ห็นี่ บางที่เขาไม่บริการให้อย่างแน่นอน แต่มาลียอมทำ เขานับถือน้ำใจบริการของหญิงสาวจริงๆ

“ขอตัวก่อนนะค่ะ”

มาลีสืบเลี้ยวออกไปยังเรือนหลังเล็กที่เป็นโรงครัว กลยฺหุทรมองตามไป เขานึกถึงน้องสาวของตัวเอง หากกุกุลกัญญาเข้มแข็งได้สักครึ่งของมาลิก็คะดี เมื่อนึกถึงคนที่อยู่บ้านเพียงลำพัง คนเป็นที่ชายจึงรีบกลับบ้านพักไปหยิบโทรศัพท์โทร. หาทันที

เมื่อวรรณอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย หญิงสาวก็เดินมาหา มาลีที่กำลังง่วนช่วยแม่และคนงานจัดถ้วย จาน ชาม และแก้วน้ำ เมื่อมาถึงหล่อนก็บอกความต้องการของตัวเองด้วยสำเนียงที่ถือว่าเพราะหูที่เดียว

มาลียากจะปฏิเสธเรื่องที่จะให้จัดอาหารทั้งหมดออกไปที่ลานรอบกองไฟ เนื่องจากถ้าย้ายไปตรงนั้นจะต้องยกโต๊ะและเก้าอี้ตามไปด้วย ถือว่าเป็นการเพิ่มงานโดยใช้เหตุ และเวลาที่ลำเลียงของไปและเก็บ ‘ซาก’ ที่พวกเขาจัดการเรียบร้อยแล้วกลับมายังจะทำให้เหนื่อย แต่เมื่อนึกถึง คำว่า ‘ได้ค่ะ’ ที่ตัวเองคุยกับวรรณทางโทรศัพท์ทำให้มาลีต้องยอมจำนน และทำตามความต้องการของวรรณทุกอย่าง

เมื่อวรรณกลับไป มาลิก็ับการคนงานชาวพม่าต่อ เด็กหญิง

ทั้งสองคนบ่นกันอุบ เพราะถ้าย้ายออกไปนั่งกินตรงนั้น พวกหล่อน ก็จะต้องอยู่โยงจนตึกเพื่อรอเก็บถ้วยชามกลับมา เมื่อนึกถึงสายตาคาวามไหวในค่าคืนสุดท้ายที่จะได้อยู่ด้วยกัน มาลีจึงตัดสินใจรับงานหนักนั้นไว้เสียเอง หากชีวิตมันจะต้องเหน็ดหนาว อย่างน้อยเธอก็ได้รู้จักความชุ่มฉ่ำของหัวใจกับเขาบ้าง

ในเวลา 19.00 น. ทั้งคณะแปดคนไม่รวมคนขับรถตู้ซึ่งทางรีสอร์ทจะมีห้องพิเศษและอาหารพิเศษให้ ต่างก็อาบน้ำแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเนื้อดีรูปแบบทันสมัยออกมาจากห้องพัก

“ไมมาลี ยังไม่อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าอีก” สมศักดิ์พอมมาถึงก็มีน้ำใจช่วยจัดแจงอาหารบนโต๊ะ

“ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วนี่”

สุขินชะงักมองโต๊ะอาหารและไม้พินที่อยู่ริมกองไฟที่กำลังโชนแสง มาลีพยักหน้ารับ

“ไปอาบน้ำอาบท่าก่อนดีกว่า ปาร์ตี้คืนนี้พวกเราชวนเธอมาแจมด้วยนะ” กลยุทธพูดขึ้น

มาลียากจะปฏิเสธ แต่เมื่อแลเหลือบไปเห็นแวตาวารณ์ของ เขา หญิงสาวจำต้องยืมมุมปากแล้วรีบกลับขึ้นห้อง

เมื่ออาบน้ำแต่งตัวแล้ว มาลีเลือกสวมกางเกงขายาวครึ่งน่องกับเสื้อยัดรูปสวมทับด้วยเสื้อกันหนาวสีชมพูสดใส หญิงสาวนั่งหิวมมหน้าม้าที่ด้านหลังยาวถึงบ่าแล้วหมุนซ้ายหมุนขวา แม้แวตาก็มองเห็นจะสดชื่นเพราะสายตาคู่นั้น แต่มาลียังมองเห็นความหม่นหมองเพราะเรื่องเดิมๆ

หญิงสาวหยิบลิปสติกสีชมพูอ่อนขึ้นแต้มริมฝีปาก ส่วนเปลือกตาเธอก็ใช้สีชมพูอมส้มแต่งแต้ม มาลียะพริบตาถี่ๆ แล้วก็ประพรม

น้ำหอมที่ลูกท้อร์ลิมไว้ พอเธอโทร. กลับไปแจ้ง เขาก็บอกมาว่า ‘ยกให้’ มาลีไม่รู้หรอกว่ามันมีราคาเท่าใด แต่ทุกครั้งที่ฉีดพรมออกไป เมื่อใครที่รู้จักมันดีได้กลิ่นก็จะแซวเธอว่าใช้ ‘ของแพง’ เสียด้วย

เสียงเฮฮาเคล้าเสียงกีตาร์จากรอบกองไฟ ปลุกจิตใจให้มาลี

เดินออกจากบ้านพักไปด้วยความรู้สึกรื่นรมย์ คืนวันเสาร์นี้หญิงสาวถือโอกาสปิดโทรศัพท์เพราะพรุ่งนี้จะไม่มีการมาใช้บริการที่นี่ และพรุ่งนี้พวกเขาจะกลับออกไป เธอจำเป็นต้องทำให้พวกเขามีความสุขไปตลอด พวกเขาต้องการสิ่งใด ในคำคืนนี้จะเป็นตัววัดใจกันว่าเธอจะทำให้พวกเขาหรือใครสักคนคิดถึงเธอตอนที่กลับไปแล้วได้ไหม

“มาแล้วมาลี”

สมศักดิ์เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นดวงตาเป็นประกายทักทายคล้ายช่วยเงินของมาลี และดูเหมือนทุกๆ คนจะรู้ว่าในคำคืนนี้มาลีเป็นคนพิเศษสำหรับใคร

“นั่งเลยๆ ไม่ต้องบริการ แค่นี้พอแล้ว ขาดเหลืออะไรเดี๋ยวพวกเราจัดการกันเอง ขอให้บอกมาเท่านั้นว่าของที่ขาดอยู่ตรงไหน” สุชินตบเก้าอี้ข้างๆ ตัวให้ ซึ่งเป็นที่ว่างระหว่างเขากับกฤษฎพอดิ

มาลียิ้มมุมปาก ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับฉากที่พวกเขาปั้นกันขึ้นมาขึ้นมานี้ แต่เธอก็เลี้ยวเดินหนีไปจากที่ตรงนี้ไม่ได้เช่นกัน เมื่อก้นหย่อนลงพื้นเก้าอี้ มาลีก็ได้ยินเสียงนุ่่มทุ่่มปสนุ่่มของคนที่นั่งทางด้านขวามือทันที

“มารุตนี่น้องชายเธอหรือ”

มาลีจำต้องหันกลับไปหาเพื่อพูดคุยด้วยเป็นคนแรก

“อะ น้องชายคนเล็ก มีกันสองคนพี่น้อง” มาลีตอบยืดยาว เพราะไม่อยากให้เขาซักไซ้ซ้ำอีก

“เรียนอยู่ ป. สี่ แล้ว อายุสิบขวบ เรียนเก่ง สอบได้ที่หนึ่งทุกปี

นี่ก็อยากให้เราเรียนสูงๆ แล้วไปสอบเป็นตำรวจตระเวนชายแดน”

“ทำไม”

“อยากให้เรากลับมาอยู่ที่บ้าน มาอยู่ด้วยกัน”

“เธอคงไม่คิดไปอยู่ที่ไหนอีกแล้ว” เขามองหน้าเธอพลางถามอีก

“ไม่แน่ค่ะ แต่ถ้าได้ไปอยู่ที่ไหนๆ ก็คงคิดว่าจะกลับมาอยู่ที่นี้”

“แล้วจะไปไหนล่ะ” เขาย้อนถาม มาลียิ้มๆ แล้วก็ส่องมองไปทางคนอื่นๆ เขาตักข้าวจากหม้อแบ่งใส่จานให้หญิงสาว สุชินรินน้ำอัดลมใส่ดาใส่แก้ว สมคักดีซึ่งขงเหล้ากับโชดาถามมาลีว่าจะผสมสักหน่อยไหม มาลีส่ายหน้าปฏิเสธ

ในสายตาของมาลี คุณวรรณยังแจ้ก็เจ้าการถามคุณอานนท์ว่าเล่นเพลงอะไรได้บ้าง แล้วคุณวรรณก็เลือกถามเฉพาะเพลงที่ตัวเองชอบ พอคุณอานนท์เล่นไม่ได้ เธอก็ทำสีหน้าให้รู้ว่าไม่ได้ตั้งใจ คุณจริญญา กับคุณอรชумаได้แต่แอบยิ้มให้กันทำนองว่า ‘แจ้ก็เจ้าการดีแท้’

“กินเยอะๆ นะ จะได้มีแรงทำงาน” เป็นเสียงของคนที่นั่งอยู่ทางขวามือ

มาลีตักต้มยำปลาหับทิมเข้าปาก เธอรู้สึกตื้อเหมือนมือเข้าและมือกลางวัน แต่อารมณ์นั้นไม่ได้มีสาเหตุจากเรื่องของเพื่อนันต์ แต่มาจากความรู้สึกเล็กๆ ที่รู้ว่าพรุ่งนี้หลังอาหารเช้าพวกเขาจะต้องจากไป

จากไปในที่เจริญทางวัตถุ ส่วนตัวเธอเองนั้น ในคำคืนของวันธรรมดาก็ได้แต่นอนฟังเสียงหรีดหิ่งเรไรที่ดังก้องอยู่รอบๆ ริสอร์ต

“มาลี ผมว่าซงไฉนี้ตีมีสักหน่อยสิจะได้เจริญอาหาร”

“เอาหน้อยไหม” สุชินคะยั้นคะยอ มาลีนึกครีมีใจขึ้นมาจึงพยักหน้ารับ

“มันต้องอย่างนั้น กินตรงนี้กับพวกพี่รับรองไม่มีปัญหา”

“ไม่ต้องเยอะ” กลยุทธ์ร้องบอกคนผสมเหล้าอย่างออกคำสั่ง

“รู้ว่าเป็นห่วง แต่คืนสุดท้ายแล้วนะไว้วัย มีความในใจอะไรก็บอกๆ น่องไปซะ พวกเราจะกินเหล้าแล้วร้องเพลงกัน” สุชินยังช่วยเย็บมาลีพยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติที่สุด

เมื่อแก้วน้ำอัลดรมที่มีแอลกอฮอล์ผสมไปเพียงฝาขวดเหล้าส่งมาถึง มาลีก็รับมายกกลืน ความซ่านซ่าแผ่ไปทั่วระเพาะอาหารและขยายต่อไปทั่วร่างกาย

“เคยกินไหม” กลยุทธ์ถามขึ้น มาลีที่นั่งหันข้างให้เขาจำต้องหันไป देखิณหน้า เนื่องจากเขาพยายามชวนคุยอยู่ตลอดเวลาตนเอง

มาลีโคลงศิริชะไปมา

“ไม่เคยก็ค่อยๆ จิบ”

“ทำไมไม่ห้าม” มาลีสงสัย

“ก็ควรจะหัดไว้ สมัยนี้ผู้หญิงผู้ชายเท่าเทียมกัน และอีกอย่างคนเราต้องมีสังคม คร่ำครึไปมันก็เข้ากับใครไม่ได้”

เขาพูดกลางปรายตาไปหารรรณฯ หญิงสาวเชื้อสายจีนผิวขาวสะอาดผู้นั้นไม่ได้เรียบริ้อยอย่างผ้าพับไว้ วรรณชนแก้วกับอรชุมฯ และจริญญาอยู่เรื่อยๆ แม้ไม่ได้เป็นแฟนกับใคร แต่วรรณกัฯหาความสุขจากรูปนี้ได้

“ที่ทำงานมีคนเยอะเยาะเป็นร้อยๆ คนในแผนกก็มีมากกว่านี้ แต่พวกเราสนิทกันมากๆ ไลฟ์สไตล์พอคุยกันไหวก็เลยมาด้วยกัน” เขาเริ่มเล่าความเป็นตัวเองออกมา มาลีตักอาหารเข้าปากพลงตั้งใจฟังไปด้วย

“ดูคุณจ๊ะกับคุณนนท์” เขามีใจจะเล่าถึงความรักของคนทั้งคู่ให้มาลีรับฟัง มาลีจ้องมองไปยังอานนท์ที่นั่งติดกัฯโดยมีจริญญาคอยป้อนอาหารเข้าปากให้ ส่วนอรชุมกัฯกับวรรณกัฯร้องเพลงคลอไปเบาๆ

“คู่นี้เจอกันตอนที่พวกเราไปเที่ยววประจวบคีรีขันธ์ พักที่รีสอร์ตเดียวกัน บรรยากาศคล้ายๆ แบบนี้ วงนั้นมีแต่ผู้ชาย วงเราก็มีผู้หญิง ไปสักเจ็ดคนเห็นจะได้ แล้วไม่รู้ว่าเขากันไปมาอีกทำไม พอกลับมาฝ่ายชายเขาตามที่อยู่พักใหญ่ แล้วในที่สุดก็แต่งงานกันอยู่กินกันเป็นเรื่องเป็นราว”

คนเล่าตาเป็นประกาย คนรับฟังก็นึกอยากจะร้อง ‘ว้าว’ ขึ้นมาเหมือนกัน แต่เขาเล่าให้เธอฟังทำไมนะ

“เจ้าของหัวใจเขาก็ตามหาหัวใจของเขา บางทีนะ ผมก็เคยคิดว่าคนที่เขาเป็นเนื้อคู่กันเขาจะได้พบกันอย่างไร”

มาลีนิ่งฟัง เขากำลังจะจับเธอหรือเปล่านะ

“บางครึ่งผมได้ยินคำว่าอุปสรรคต่างๆ ที่คนสองคนต้องฝ่าฟันจนกว่าจะได้ครองคู่กัน ถ้าผมเป็นพวกเขา ผมจะทำอย่างนั้นได้ไหม คุณอ้อเป็นคนภาคกลาง คุณเอกเป็นคนบุรีรัมย์ ทำงานอยู่คนละบริษัท ทำงานอยู่ตึกเดียวกันแต่คนละชั้น ทั้งสองคนนั่งรถไฟฟ้ามาขบวนเดียวกันเกือบทุกวัน ขึ้นลิฟต์ตัวเดียวกันในเวลาเดียวกัน สุดท้ายก็หอบผ้าไปอยู่ด้วยกัน”

“ตกลงคุณเป็นนักบัญชีหรือนักประพันธ์คะ”

มาลีย้อนถามกลัวด้วยเสียงหัวเราะ กลยุทธ์ยืมๆ เขานึกเข้ากับตัวเองเหมือนกัน อาจจะเป็นเพราะเจ้าแก้วสี่อ่าพันที่เขายกขึ้นดื่มไปสี่แก้ว หรือเป็นเพราะว่าอากาศมันเย็นขึ้นเรื่อยๆ หรือเป็นเพราะแสงดาวที่เริ่มทอแสงเป็นประกายเจิดจ้า

มันไม่ใช่เจ้าสิ่งเหล่านี้หรอก มันเกิดขึ้นจากภายในของเขามากกว่าเขาเอง...บางทีเขาก็ต้องการใครสักคนที่พร้อมจะรับทั้งตัวและภาระที่เขาแบกรับไว้ด้วย อยู่ที่โน่นเขาไม่เคยได้คบหาใครที่เข้ามาแล้วรู้ว่าแท้จริงแล้วเขา ‘เหนือย’ ขนาดไหน ผู้หญิงที่สวนทางกันทุกๆ คนคิดว่าเขา

หน้าตาดีและมีความสุขอยู่ตลอดเวลา

“ก็แค่อยากระบายอะไรออกไปบ้างก็เท่านั้น”

มาลีถอนหายใจออกมา จนกระทั่งเสียงเพลง ‘ใช่เลย’ ที่คุณอานนท์เป็นต้นเสียงคลอขึ้นมาพร้อมกับเสียงกีตาร์โปร่ง ทำให้มาลีรู้สึกเย็นยะเยือกไปจนถึงทรวงอก ยิ่งคุณกฤษฎิ์ที่นั่งอยู่ข้างๆ ร่วมประสานเสียงด้วย เธอก็รู้ว่าภายใต้หน้าตาหล่อเหลาดูดีมีความสุขนั้นมีบางสิ่งบางอย่างซ่อนอยู่ และสิ่งนั้นทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองมีภาระที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเธอเช่นกัน

‘โดนใจฉันเลย ไม่มีมากไป ไม่มีน้อยไป ภูมิใจทุกอย่าง’

เมื่อเพลงจบ คุณวรรณซึ่งดูแล้วจะมาได้ทีก็ส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดออกมา

“คุณวรรณเบาๆ หน่อย” สมศักดิ์รีบร้องปราม

“คืนนี้วรรณมีความสุขที่สุดเลยคะ ขอบคุณคุณนนท์มากๆ นะคะ ดีใจจังเลยกลุ่มเรามีมือกีตาร์เก่งๆ แล้ว คราวหน้าไปไหนๆ คุณจะต้องเอาคุณนนท์ไปด้วยนะ”

“สองจ่ายหนึ่งก็จะไปคะ” จริฎญาต่อรอง วรรณตีสีหน้าปฏิเสธทันทีเช่นกัน

“ถ้าคุณวรรณยอม รับรองเลยว่าารถออกจากกรุงเทพฯ ไม่ได้หรอก” สุชินเขว่ะให้ทันที

“ทำไมคุณชิน ถ้าวรรณจะลดให้วรรณก็ลดให้ได้ แต่มันหมายถึงว่าเราก็จะหารกันมากขึ้นนะ ฉันรักษาผลประโยชน์ของทุกๆ คนต่างหากล่ะ”

“นั่นตกลงกันเลยดีกว่า ถ้างานไหนคุณก็จะกับคุณนนท์ไป เราก็เก็บแค่คนเดียว ใครจะเอาบ้าง”

ทุกพร้อมใจกันยกมือเพื่อแกล้างวรรณ

“ก็ได้ ถ้าทุกคนเห็นแบบนี้แล้ววรรณก็ได้ทำอะไร มาต่อๆ เพลงอะไรดี เล่นเพลงอะไรได้บ้าง”

เวลาเคลื่อนคล้อยไปสองชั่วโมง อาหารที่เตรียมไว้บนโต๊ะพร้อม
ไปจนเกือบหมด ทุกคนยอมรับกับคนจัดว่าอร่อยและอิมพีเมี่ยมที่ มาลี
ค่อยๆ เลี้ยวไปเก็บภาชนะที่ใช้แล้วกลับไป โดยมีสุชิน กลยุทธ และ
สมศักดิ์คอยช่วย แม้มาลีจะปฏิเสธแต่พวกเขาบอกว่าเต็มใจ จนกระทั่ง
ในวงเหล้าเหลือเพียงน้ำแข็ง โซดา กับแกล้ม และขนมกรุบกรอบที่
คุณวรรณเตรียมมาเอง

มาลีนั่งลงฟังพวกเขาคุยกันเรื่องงาน การเมือง จนกระทั่งรถของ
ลุงกับป้าเล่นเข้ามาอยู่ที่จอดรถประจำตัว

ลุงลงจากรถแล้วเดินมาหาที่วงเหล้าพร้อมกับป้า มาลีรีบลุกขึ้น
เป็นเชิงบอกให้รู้ว่าเธอต้องออกมานั่งดูแลพวกเขา ลุงกับป้าชวนแขกคุย
ถามถึงการบริการของหลานสาวแล้วรีบขอตัวกลับเข้าบ้านไป

มาลีถอนหายใจออกมา ครุ่นคิดถึงปัญหาของตัวเองที่ป้าจะต้อง
บอกเธอในวันพรุ่งนี้

เวลาเคลื่อนไปอีกเล็กน้อย จริญญา กับอรชุนมาก็หิ้วปีกวรรณ
ไปยังห้องพักที่พักรวมอยู่กับพวกผู้ชาย เมื่อส่งวรรณแล้วสองสาว
ก็เลี้ยวเข้าห้องพักของตน เอกชัยและอานนท์เมื่อเห็นว่าภรรยาของตน
เข้าห้องพักไปแล้ว เขาก็ขอตัวออกไปท่ามกลางเสียงแซวของสมศักดิ์
และสุชิน

“อยากได้ลูกน่ารักๆ แบบมารุตก็รีบหน่อยนะ มีเวลาแค่คืนเดียว
เองนะ”

สองหนุ่มไม่ได้แต่ยิ้มๆ ไม่ตอบโต้ใดๆ

“ไปกันหมดแล้วเอาไงดี ตกลงกันได้หรือยัง” สุชินช่วยกลยุทธ

แย็บต่อ กลยุทธ์ซึ่งตาแดงจนแฉิมเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ได้แต่หัวเราะ
 เหงะๆ เช่นเดียวกับมาลีที่ตาปริบเพราะฤทธิ์น้ำสัอำพัน

แล้วสองหนุ่มก็หันหน้าเข้าหากันเพื่อเปิดโอกาสให้กลยุทธ์บอก
 ความในใจกับมาลี

“ฉันคงขอตัวนอนก่อนแล้วกัน” มาลีรีบตัดบทเพราะรู้ว่าตัวเอง
 จะเสียเปรียบ

“คุยกันก่อนสิ เพิ่งจะสี่ทุ่มเอง พรุ่งนี้ไม่จำเป็นต้องรีบตื่นมาดูแล
 พวกผมหรอก กินข้าวเข้าตอนสายๆ ก็ได้”

กลยุทธ์ใช้เสียงเบาว่าปกติคล้ายกับว่าอยากให้มีเพียงเราสองเท่า
 นั้น แต่สมศักดิ์กับลูซิทก็ได้ลุกออกไป ด้วยรู้ว่าถ้าสองหนุ่มสาวหนึ่ง
 ด้วยกันเพียงลำพังคงไม่เหมาะแน่

“พี่มาลี แม่ให้มานอน” เป็นมารุตที่เปิดหน้าต่างตะโกนเรียก

“โอเค” มาลีตะโกนกลับไป แล้วหันมายิ้มให้กลยุทธ์ที่ใช้สายตา
 รังเธอไว้

“มีอะไรอีก” มาลีถามซ้ำด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา เขาก็อ้อ มาลี
 ทำท่าจะลุกขึ้น

“ถ้าผมทำอะไรแล้วทำให้คุณ เอ่อ รู้สึกแปลกๆ ผมขอโทษด้วย
 แล้วกัน” แล้วในที่สุดเขาก็ตัดลึนใจตัดความสัมพันธ์ที่ตัวเองเป็นคน
 ก่อเสีย

มาลียิ้มนิดๆ ให้ แล้วถอนหายใจออกมา ถ้าเขารักหล่อนหรือ
 หล่อนรักเขา ระยะทางกว่าห้าร้อยกิโลเมตรถือเป็นอุปสรรคอันยิ่งใหญ่
 ไหนจะชีวิตที่ต้องดำเนินไป มาลีเงยหน้ามองฟ้าแล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่า
 แม้คืนนี้อากาศจะเย็นไปนิด แต่เธอก็รู้ว่าบนโลกใบนี้มีผู้ซวยหน้าตาและ
 นิสัยดีๆ มาตกหลุมเสน่ห์สาวบ้านป่าเช่นตนเอง

คิดได้แค่นี้มาลียิ้มให้อย่างสดชื่น ไม่ต่อปากต่อคำ ก่อนจะ

ขอตัวกลับบ้าน

“แก้วน้ำอะไรก็วางไว้บนนี้แหละค่ะ เข้ามาเดี๋ยวฉันให้คนงาน
จัดการกันเอง”

